

Aviisi

Inhoud – Sisältö

Van het bestuur	1
Johtokunnalta	1
Mededeling van het bestuur	2
Johtokunta tiedottaa	2
Nieuwe bestuursleden gezocht (m/v - fin/nl)	2
Etsimme uusia jäseniä johtokuntaan	2
Uitnodiging tot het bijwonen van de Algemene ledenvergadering 2002	3
Kutsu vuosikokoukseen 2003	4
Statutenwijziging	5
Amerongen manifestatie	9
Amerongenin Manifestaatio	9
Lapista ja Lapin asukkaista	10
Lapland en de Laplanders	11
Mails voor de Nederlandse Vereniging in Finland	12
Alankomaat yhdistyksen saama sähköpostia Suomessa	14
Laplandkennner Ernest Dixon	16
Lapin tuntija Ernest Dixon	18
Commentaar van een jonge "tweede generatie Finse"	21
Nuoren, toisen polven suomalaisen, havaintoja Suomesta	22
Suomi hyväksyy kaksoiskansalaisuuden	23
Finland keurt dubbele nationaliteit goed	23
Gedichten – Runoja	24
Finse evenementen – Suomalaistapahtumat	25
Kokemuksiani suomen kielen ja kulttuurin seminaarista	26
Mijn ervaringen op de cursus over de Finse taal en cultuur	27
Fins onafhankelijkheidsfeest	27
Suomen itsenäisyyspäiväjuhla	29
Mededelingen – Tiedotuksia	30
Aletta Jacobs en Rosina Heikel	33
Aletta Jacobs ja Rosina Heikel	35
Finse woning	38
Suomalainen talo	41
Vappu feest op zaterdag 26 april 2003	44
Vappujuhlat lauantaina 26.4.2003	45
Belangrijke adressen – Tärkeitä osoitteita	47
Colofon	48

AVIISI Jaargang 12 (2003) nr. 2
AVIISI Vuosikerta 12 (2003) nr. 2
ISSN 1566-8452

Dit is een uitgave van de vereniging Nederland–Finland
Tämä on Alankomaat–Suomi Yhdistyksen julkaisu.

Van het bestuur

Beste Aviisi lezers,

Dit is al nummer 2003–2 van **Aviisi**. Ik hoop dat jullie allemaal het jaar 2003 goed zijn gestart. Het bestuur wil ook dit jaar zijn best voor de leden doen, bijvoorbeeld met het organiseren van feesten en andere activiteiten.

Voor je het weet is het weer voorjaar en ik tenminste verlang al naar het mooie lenteweer met bloeiende narcissen en tulpen, en springende lammetjes in het weiland. Met de lente komt ook weer ons traditionele Vappu- feest en wel op zaterdag 26 april. Dus schrijf de datum alvast in uw agenda's. De locatie ligt, hoe kan het ook anders, aan het water, vlakbij Hilversum. Deze locatie werd gevonden door Yvonne en René Souweine, zij hebben in het verleden voor vele mooie locaties gezorgd. Bedankt!

Aviisi lezers mogen best met wat meer initiatieven voor kopij bij het bestuur komen. Vooral van de tweede generatie Finnen zouden wij graag wat meer horen en wij hopen dat zij eens een stukje voor Aviisi willen schrijven. Mijn dochter van 15 heb ik al zover gekregen!

Tot slot wens ik jullie al het beste toe en hopelijk tot ziens!

Anja Guldemond

Johtokunnalta

Hyvät Aviisin lukijat,

Tämä on jo **Aviisi** no 2003–2. Toivon että teillä kaikilla on vuosi 2003 alkanut hyvässä merkeissä. Johtokunta haluaa tänäkin vuonna tehdä parhaansa yhdistyksen jäsenten hyväksi esim. järjestämällä juhlia.

Ennenkuin huomaatkaan on kevät ja minä ainakin kaipaen jo kaunista kevättilmaa narsisseineen ja tulppaaneineen sekä hyppiviä karitsoita laitumella. Kevään mukana tulee myös Vappu- juhla, joka järjestetään lauantaina 26.04., joten kirjoittakaapa päivämäärä jo allakoihinne. Paikka on, kuinkas muuten, veden äärellä, lähellä Hilversumia. Paikan löysivät Yvonne ja Rene Souweine, he ovat aikasemminkin löytäneet monia kauniita juhlan pitopaikkoja yhdistykselle. Kiitos siitä!

Aviisin lukijat saavat tehdä aloitteita ja varsinkin toisen polven nuorista kuulisimme mielellämme ja toivomme että he esim. kirjoittaisivat Aviisiin. 15 vuotiaan tyttäreni sain jo ylipuhuttua kirjoittamaan Aviisiin.

Lopuksi toivotan teille kaikkea hyvää ja toivottavasti tapaamme yhdistyksen järjestämissä tilaisuuksissa.

Anja Guldemond

Kansikuva: Autiotalo Suomessa (Piirros: Carel van Bruggen)
Omslagfoto: Een verlaten huis in Finland (Tekening: Carel van Bruggen)

Mededeling van het bestuur

In tegenstelling tot wat eerder vermeld was in **Aviisi** 2003–1 zal de geplande 'begeleide' voorjaarswandeling in de uiterwaarden van de Rijn, op zondag 6 april, komen te vervallen. Uiteraard kunt u op eigen gelegenheid de aangegeven wandelroute volgen.

Johtokunta tiedottaa

Toisin kuin **Aviisi**ssa 2003–1 ilmoitettiin sunnuntaiksi 6.4. suunniteltu keväinen kävelyretki Reinin rannoilla on peruttu.

Nieuwe bestuursleden gezocht (m/v - fin/nl)

Twee van onze bestuursleden (o.a. de secretaris) zullen op de volgende ALV hun bestuurslidmaatschap beëindigen. Daarom zijn wij op zoek naar nieuwe bestuursleden die enthousiast zijn om Finse feesten te organiseren, en op andere wijze de Finse cultuur in Nederland te promoten. We streven naar een bestuur met gemengd Finse en Nederlandse leden. De tijdsbesteding is naast de 7 vergaderingen per jaar een aantal uren per maand.

Bovendien zoeken wij voor Aviisi (1) een Nederlandse redacteur en (2) iemand die de lay-out wil verzorgen.

Heeft u interesse, neem dan contact op met Mervi Leveelahti, de secretaresse van de Vereniging. De contactgegevens vindt u in de colofon van deze Aviisi.

Etsimme uusia jäseniä johtokuntaan

Tulevan, huhtikuussa pidettävän, yleisen jäsenkokouksen myötä, vapautuu johtokunnassa kaksi paikkaa. Niiden joukossa myös sihteerin toimi. Nyt etsimmekin innokkaita suomalaisia ja/tai hollantilaisia, jotka ovat kiinnostuneita järjestämään suomalaisia juhlia sekä muilla tavoin edistämään suomalaista kulttuuria Alankomaissa. Erilaisten tehtävien hoitaminen johtokunnan jäsenenä vie (n. 7 vuosittaisen kokouksen lisäksi) aikaa keskimäärin muutamia tunteja kuukaudessa.

Etsimme myös Aviisille (1) uutta hollanninkielistä toimittaja sekä (2) taitajaa.

Jos olet kiinnostunut toimimisesta yhdistyksen johtokunnassa, ota pikaisesti yhteyttä jäsensihteerin Mervi Leveelahteen. Yhteystiedot löydät tämän Aviisin viimeiseltä sivulta.

Uitnodiging tot het bijwonen van de Algemene ledenvergadering 2002

Tijd: Donderdag 10 april 2003 om 20.00

Plaats: De Finse Zeemanskerk, 's Gravendijkwal 64, Rotterdam

Agenda:

1. Opening
2. Goedkeuring van de notulen van de ALV van 18 april 2002^[1]
3. Goedkeuring van het jaarverslag van de secretaris over het jaar 2002^[1]
4. Goedkeuring van het jaarverslag van de penningmeester over het jaar 2002^[1]
5. Verslag van de kascommissie over het jaar 2002
6. Benoeming kascommissie over het jaar 2003
7. Bestuursverkiezing

Sandra Buskens (secretaris) en Jasiu van Haarlem (lid) treden dit jaar af. Zij stellen zich niet herkiesbaar. Zodoende zijn er twee vacatures in het bestuur, waarbij de voorkeur wordt gegeven aan één persoon van Nederlandse afkomst en één van Finse afkomst. Er zullen op korte termijn kandidaten van het bestuur gezocht worden (zie elders in deze Aviisi) en deze zullen tijdens de ALV bekend worden gemaakt. Overeenkomstig art. 8 lid 1 van de statuten kunnen door tenminste zes gewone leden tegenkandidaten schriftelijk bij het secretariaat worden ingediend, tenminste tien dagen voor de dag van de vergadering.

8. Goedkeuring van nieuwe statuten

De statuten van de Vereniging waren voor het laatst gewijzigd op 9 februari 1973. Het bestuur is van mening dat zij verouderd zijn en niet altijd meer zo goed passen bij wat in de praktijk gangbaar is geworden binnen de Vereniging. Met behulp van adviseurs zijn nieuwe statuten gemaakt die na een eventuele goedkeuring door de ALV notariëel zullen worden vastgelegd.

9. Contributiebepalingen voor het jaar 2003
10. Activiteitenplan
  - Komende evenementen
  - **Aviisi**
11. Rondvraag
12. Sluiting

Na afloop napraten onder het genot van een hapje en een drankje.

Het Bestuur

---

^[1] De notulen van de ALV van 18 april 2002 en de jaarverslagen van de secretaris en de penningmeester zullen uitgedeeld worden op de ALV op 10 april 2003.

Kutsu vuosikokoukseen 2003

Aika: Torstaina 10.4.2003 klo 20.00

Paikka: Suomen Merimieskirkko, 's Gravendijkwal 64, Rotterdam

Esityslista:

1. Avaus
2. 18.4.2002 pidetyn vuosikokouksen pöytäkirjan hyväksyminen^[1]
3. Yhdistyksen sihteerin vuoden 2002 toimintakertomuksen hyväksyminen^[1]
4. Rahastonhoitajan vuoden 2002 vuosikertomuksen hyväksyminen^[1]
5. Tilintarkastajien selvitys vuodelta 2002
6. Tilintarkastajien nimitys vuodelle 2003
7. Johtokunnan vaalit

Sandra Buskens (sihteeri) ja Jasiu van Haarlem (jäsen) eroavat tänä vuonna. He eivät asetu uudelleen ehdokkaaksi. Näinollen johtokunnassa on kaksi avointa paikkaa, yksi suomalaista ja yksi hollantilaista syntyperää olevalle henkilölle. Johtokunta etsii ehdokkaita mahdollisimman pian ja heidät esitellään vuosikokouksessa (katso tiedotusta toisaalla tässä lehdessä). Yhdistyksen sääntöjen, 8. Artikkelin 1. pykälän mukaan vähintään kuusi yhdistyksen jäsentä voi esittää vastaehdokkaan kirjallisesti sihteerille vähintään kymmenen päivää ennen vuosikokousta.

8. Uusien sääntöjen hyväksyminen

Alankomaat-Suomi Yhdistyksen sääntöjä korjattiin viimeksi 9. helmikuuta vuonna 1973. Nämä säännöt ovat vanhentuneet eivätkä enää vastaa yhdistyksen käytännön toimintaa. Uusien sääntöjen laatimiseen on saatu asiantuntijoiden apua. Kun vuosikokous on päättänyt sääntöjen muutoksesta, voimme anoa yhdistykselle laillista hyväksymistä.

9. Vuoden 2003 jäsenmaksun vahvistaminen.
10. Toimintasuunnitelma
  - Tulevat tapahtumat
  - **Aviisi**
11. Kyselykierros
12. Kokouksen päättäminen

Kokouksen jälkeen on tilaisuus keskusteluun lasillisen ja makupalojen kera.

Johtokunta

---

^[1] 18.4.2002 pidetyn vuosikokouksen pöytäkirja ja yhdistyksen vuosikertomus ja rahastonhoitajan selvitys vuodelta 2002 ovat saatavissa vuosikokouksessa.

Statutenwijziging

Toelichting op de nieuwe statuten van de Vereniging Nederland-Finland

Op het voorstel voor een vernieuwing van de statuten van de Vereniging Nederland-Finland, dat afgedrukt was in Aviisi 2003-1, hebben wij een waardevol commentaar gekregen van de secretaris van de Scandinavische Vereniging Twente, de heer Henk Ottema.

De heer Ottema heeft ruim 38 jaar als gemeenteambtenaar gewerkt, waarvan de laatste 28 jaar als gemeentevorlichter. Bovendien heeft hij zich intensief bezig gehouden met juridische zaken, zoals het aanpassen van gemeentelijke verordeningen/reglementen en het wijzigingen van wetten. Een belangrijk aspect hierbij was ook het leesbaar maken van teksten voor 'een ieder'.

Wij bedanken de heer Ottema, die ook nog een grote 'Lapland fan' is, voor zijn hulp. Zijn suggesties en aanvullingen zijn in onderstaande, definitieve tekst van de vernieuwde statuten, verwerkt.

Tijdens de Algemene Ledenvergadering op 10 april 2003 zullen wij de leden vragen deze vernieuwde statuten goed te keuren, waarna zij notariëel zullen worden vastgelegd.

Het bestuur

Voorgestelde statutenwijziging 2003:

Naam en zetel

Artikel 1 De vereniging draagt de naam: Vereniging Nederland-Finland. Zij is gevestigd te Amsterdam.

Doel en middelen

Artikel 2 Doel van de Vereniging is de vriendschapsbanden en contacten tussen Nederland en Finland in de meest ruime zin te bevorderen. Zij tracht dit doel te bereiken door:

- 2a** het organiseren van bijeenkomsten en culturele evenementen, en het aan de leden door middel van een periodiek beschikbaar stellen van berichten en teksten die van belang worden geacht.
- 2b** het samenwerken en onderhouden van contacten met organisaties met doelstellingen van gelijke strekking;
- 2c** andere middelen die zij voor het bereiken van haar doelstellingen nuttig acht.

Verenigingsjaar

Artikel 3 Het verenigingsjaar loopt van 1 januari tot en met 31 december.

Lidmaatschap

Artikel 4 De Vereniging bestaat uit:

- 4a** gewone leden (hieronder worden verstaan samenwonende partners, en hun kinderen tot 18 jaar);
- 4b** bedrijfsleden (bedrijven die banden hebben met Finland);
- 4c** jeugdleden (personen van 18 tot 27 jaar)

- Artikel 5** Het lidmaatschap van de Vereniging kan worden verkregen door aanmelding bij het bestuur. Er kunnen geen beperkende rechten op worden gevestigd.
- Artikel 6.1** Voor het lidmaatschap wordt een door de Algemene Ledenvergadering op voorstel van het Bestuur vast te stellen jaarlijkse contributie geheven.
- 6.2** Bij aanvang van het lidmaatschap in de loop van het verenigingsjaar geldt een contributie naar rato van het aantal nog niet verstreken kwartalen
- 6.3** De contributie dient op eerste vordering van de penningmeester binnen de daarvoor gestelde termijn te worden voldaan.
- 6.4** Tussentijdse beëindiging van het lidmaatschap geeft geen recht op vermindering of terugbetaling van een (deel) van de contributie.
- 6.5** De leden zijn gehouden om de doelstellingen van de Vereniging te respecteren en, waar mogelijk, te bevorderen.
- Artikel 7** Het lidmaatschap eindigt:
- 7a** voor gewone leden door overlijden;
- 7b** voor bedrijfsleden door ontbinding;
- 7c** door schriftelijke opzegging aan het bestuur, tenminste één maand voor aanvang van het verenigingsjaar;
- 7d** door ontzetting uit het lidmaatschap op voorstel van het bestuur, bij besluit van de Algemene Ledenvergadering bij meerderheid van de uitgebrachte stemmen (de helft van het aantal uitgebrachte stemmen plus één), wegens handelen in strijd met de statuten of besluiten van de Vereniging of op onredelijke wijze benadeling van de Vereniging.

Inkomsten

- Artikel 8** De inkomsten van de Vereniging bestaan uit:
- 8a** contributie van de gewone leden, bedrijfsleden en jeugdleden;
- 8b** giften;
- 8c** advertentie-inkomsten;
- 8d** subsidies en sponsoring;
- 8e** andere inkomsten.

Bestuur

- Artikel 9.1a** Het bestuur van de Vereniging bestaat uit een oneven aantal van maximaal 7 en minimaal 5 verenigingsleden.
- 9.1b** Het bestuur wordt gekozen door de Algemene Ledenvergadering op voorstel van het bestuur.
- 9.1c** Tegenkandidaten kunnen tot uiterlijk tien dagen voor de aanvang van de vergadering schriftelijk bij de secretaris worden ingediend, mits die ondersteund worden door tenminste zes gewone leden en voorzien van een verklaring, waaruit blijkt dat de tegenkandidaat een eventuele benoeming zal aanvaarden.
- 9.1d** Bestuursleden worden benoemd voor een periode van drie jaar.
- 9.1e** Zij kunnen voor één aansluitende periode worden herbenoemd.
- 9.1f** Hierna is nog twee maal benoeming voor een periode van één jaar mogelijk.

- 9.1g** Bij tussentijds aftreden of na een eerste periode van drie jaar, is na verstrijken van tenminste een jaar herbenoeming als genoemd in lid d. en vervolgens lid f. mogelijk.
- 9.1h** Herbenoeming van een afgetreden bestuurslid dat reeds een periode van drie jaar of langer bestuurslid is geweest, is eerst mogelijk in het zesde jaar dat volgt op het jaar van aftreden.
- 9.1i** Op een vergadering van het bestuur dienen er minimaal 3 bestuurders aanwezig te zijn. Een niet voltallig bestuur waarbij dus minimaal 3 bestuurders aanwezig zijn blijft bevoegd besluiten namens het bestuur te nemen.
- 9.2** Tenminste twee leden dienen Fins of Zweeds als moedertaal hebben.
- 9.3** Het bestuur kan zich doen bijstaan door een medewerker/ster, wiens/wier eventuele honorering en overige arbeidsvoorwaarden door het bestuur worden bepaald.
- 9.4** Het bestuur benoemt uit haar midden een voorzitter, vice-voorzitter, penningmeester en secretaris. De functie van penningmeester is niet verenigbaar met de overige in lid 4 genoemde functies.
- 9.5** De Algemene Ledenvergadering heeft het recht om bij een twee/derde meerderheid van de aanwezige leden een bestuurder te ontslaan dan wel te schorsen.

- Artikel 10.1** Het bestuur vertegenwoordigt de Vereniging in en buiten rechte, is verplicht de besluiten van de Algemene Ledenvergadering uit te voeren, doch bevoegd behoudens zijn verantwoordelijkheid tegenover de Algemene Ledenvergadering, zelfstandig op te treden tot uitvoering en handhaving van de bepalingen van de statuten en reglementen en van de besluiten.
- 10.2** Tegenover derden wordt de Vereniging rechtsgeldig verbonden door de handtekening van tenminste twee leden van het bestuur.
- 10.3** Het bestuur mag aan één van de bestuurders volmacht geven voor het verrichten van bepaalde (rechts)handelingen.
- 10.4** Het bestuur vergadert zo dikwijls als het zelf nodig acht. Van de bestuursvergaderingen worden door of namens de secretaris notulen bijgehouden.

Algemene Ledenvergadering

- Artikel 11.1a** Jaarlijks wordt tenminste één Algemene Ledenvergadering gehouden, waarin door het bestuur verslag wordt uitgebracht van zijn werkzaamheden in het afgelopen verenigingsjaar, alsmede rekening en verantwoording wordt afgelegd in het betreffende jaar gevoerde geldelijke beheer.
- 11.1b** Deze vergadering dient te worden gehouden uiterlijk zes maanden na het verstreken verenigingsjaar.
- 11.1c** Een kascommissie, bestaande uit twee leden, zal jaarlijks tijdens de Algemene Ledenvergadering worden gekozen uit kandidaten welke kunnen worden voorgesteld door het bestuur en door de leden, wat het laatste betreft indien het voorstel door tenminste tien leden wordt gesteund op voorstel van het bestuur. De taak van de kascommissie is het onderzoeken van de boekhouding op juistheid en volledigheid, en het verslag uitbrengen aan de Algemene Ledenvergadering.

- 11.1d** Goedkeuring door de Algemene Ledenvergadering van de rekening en verantwoording dechargeert het bestuur voor het in het betreffende verenigingsjaar gevoerde beheer.
- 11.2** Uitschrijving van Algemene Ledenvergaderingen vindt schriftelijk plaats door het bestuur (onder vermelding van de te behandelen onderwerpen) en de termijn tussen de aankondiging en de datum van de Algemene Ledenvergadering mag niet korter zijn dan drie weken. De voorzitter is tot uitschrijving van een extra ledenvergadering verplicht, als tenminste tien leden dit verzoeken, onder opgave van punten, waarvan behandeling wordt verlangd. Indien binnen één maand na een dergelijk verzoek hiertoe nog niet is overgegaan, zijn de verzoekers gerechtigd zelf de extra ledenvergadering bijeen te roepen.
- 11.3** Van Algemene Ledenvergaderingen worden door of namens de secretaris notulen bijgehouden.

- Artikel 12.1** In de Algemene Ledenvergadering brengt ieder lid één stem uit. Hierbij kunnen twee partners die samenwonen (gewone leden) ieder één stem uitbrengen. Bedrijven hebben één stem, evenals jeugdleden.
- 12.2** Het stemrecht moet persoonlijk worden uitgeoefend.
- 12.3** Besluiten worden genomen met gewone meerderheid van stemmen, tenzij in de statuten anders is bepaald.
- 12.4** Blanco stemmen worden geacht niet te zijn uitgebracht.
- 12.5** Bij staking van stemmen is de stem van de voorzitter, casu quo van zijn plaatsvervanger, beslissend.
- 12.6** Er wordt mondeling gestemd, tenzij de Algemene Ledenvergadering anders beslist.

Statutenwijziging

- Artikel 13.1** Over de statutenwijziging beslist de Algemene Ledenvergadering met meerderheid van minstens twee/derde van de uitgebrachte stemmen.
- 13.2** Het voorstel tot wijziging wordt minstens drie weken vóór die Algemene Ledenvergadering aan de leden bekendgemaakt.
- 13.3** Wijziging in de statuten treedt niet in werking alvorens hiervan een notariële akte is opgemaakt.

Ontbinding

- Artikel 14.1** Tot ontbinding van de Vereniging kan worden besloten op een Algemene Ledenvergadering als drie/vierde van de uitgebrachte stemmen zich daarvoor verklaart.
- 14.2** Het volledige voorstel tot ontbinding wordt tenminste drie weken vóór die Algemene Ledenvergadering met redenen omkleed aan de leden bekendgemaakt.
- 14.3** Een besluit tot ontbinding wordt geacht tevens een besluit tot liquidatie te zijn.
- 14.4** Indien bij zodanig besluit te dien aanzien geen andere regelingen zijn gesteld, geschiedt de liquidatie door het bestuur.
- 14.5** Een eventueel batig saldo zal worden aangewend voor door het bestuur te bepalen zodanige doeleinden, als het meest met het doel van de Vereniging zullen overeenstemmen.

Artikel 15 In alle gevallen, waarin deze statuten niet voorzien, besluit het bestuur. Op voorstel van het bestuur kunnen uitvoeringsbepalingen worden neergelegd in een door de Algemene Ledenvergadering vast te leggen huishoudelijk reglement, dat geen bepalingen mag bevatten, die met de statuten in strijd zijn.

*Voorgestelde statutenwijziging 2003.
Stemming tijdens de algemene ledenvergadering op 10 april 2003.
U komt toch ook?*

Amerongen manifestatie

'*Pesä*' is in het Fins "Een nest met vogels". U kunt dit voorjaar "Finse Nesten" vinden in het mooie Amerongen, broedplaats van moderne beeldende kunst en muziek. Tien kunstenaars exposeren werk vanuit hun Finse achtergrond in galerie "Vanouds de Liefde", Overstraat 3-5, 3958 BR, Amerongen.

Wandkleden, miniatuur weefsels, schilderijen, gedichten, beelden, beschilderd porselein en handgedraaide keramiek.

De expositie wordt op 29 maart 2003 om 13.00 uur geopend met een Fins concert in de middeleeuwse Andrieskerk, die vlakbij de galerie staat. De ambassadeur van Finland, de heer Pekka Säilä, zal een openingswoord spreken. De Vereniging Nederland-Finland en de Ambassade van Finland zijn sponsor van de manifestatie. De entreekosten voor het concert zijn € 3,00, kinderen € 1,50.

Vanaf 15.00 uur kunt u de tentoonstelling bekijken en u kunt 's avonds genieten van een echt Fins diner in restaurant "Buitenlust". Het diner is uiteraard voor eigen rekening.

De galerie is ook open op 30 maart en 5 en 6 april van 13.00 tot 17.00 uur.

Vriendelijke groet,

Katri Schweitzer
Galeriehouder
☎ 0343-45.28.44

Route: vanuit Utrecht A-12 Utrecht-Arnhem. Afslag Maarsbergen, rechtsaf richting Leersum. Bij Leersum rotonde linksaf richting Amerongen. In Amerongen, rotonde rechts, na bocht splitsing links (Utrechtsestraatweg), rechtdoor. Aan het einde kunt u parkeren. Overstraat 3-5, 3958 BR is een oud winkelpandje met de naam "Vanouds de Liefde".

Amerongenin Manifestaatio

"*Pesällä*" tarkoitetaan tässä linnunpesää. Tänä keväänä voitte löytää "Suomalaisia pesiä" kauniista Amerongenista, modernin kuvaamataiteen ja musiikin pesäpaikasta. Galleriassa nimeltään "*Vanouds de Liefde*" kymmenen taiteilijaa, joilla on suomalainen tausta, panee töitään näyttelle. Osoite on Overstraat 3-5, 3958 BR, Amerongen.

Seinävaatteita, miniatyyrikudonnaisia, maalauksia, runoja, patsaita, posliinimaalausta ja käsintehtyä keramiikkaa.

Näyttely alkajaisiksi on suomalaisen musiikin konsertti keskiaikaisessa Andrieskirkossa, gallerian vieressä, maaliskuun 29. päivänä 2003 klo 13.00.

Suomen suurlähettiläs, herra Pekka Säilä, pitää avajaispuheen. Alankomaat-Suomi Yhdistys ja Suomen suurlähetystö tukevat manifestaatiota. Konsertin pääsymaksu on € 3,00, lapsille € 1,50.

Kello 15.00 alkaen on mahdollista vieraillla näyttelyssä. Illalla voitte nautia aidosta suomalaisesta päivällisestä ravintola "Buitenlust" issa. Päivällinen on omaan laskuun.

Galleria on myös auki 30. maaliskuuta ja 5. ja 6. huhtikuuta kello 13.00-17.00.

Ystävällisin terveisin,

Katri Schweitzer
Gallerianomistaja
☎ 0343-45.28.44

Ajo-ohjeet: Utrechtistä A-12 Utrecht-Arnhem. Käänny Maarsbergenin tienhaarasta, oikealle Leersumin suuntaan. Leersumin liikenneympyrässä vasemmalle Amerongenin suuntaan. Amerongenissa liikenneympyrästä oikealle, mutkan jälkeen vasemmalle (Utrechtsestraatweg), aja sitä suoraan. Tien päässä voi pysäköidä. Osoite: Overstraat 3-5, 3958 BR, on entinen kauppapuoti nimeltään "Vanouds de Liefde".

Lapista ja Lapin asukkaista

Viime **Aviisi** (2003-1 p. 33-34) kertoi että hollantilainen Barend Braafhart, matkailuyrittäjä Sallasta oli voittanut Lapin Kansan vuotuisen tittelin Vuoden lappilainen. Huomioni kiintyi käännökseen "De Lap van het jaar": lappilainen on eri asia kuin lappalainen.

Lappilainen on Lapin läänin asukas, joka ei ole saamelainen. Nykyisin on nimitys lappalainen siirretty historiaan. Lukijaaänestyksessä oli toiseksi suosituin lappilainen Niilo Tervo Pellosta, ansioitunut lappalaisasutuksen historian tutkija. Lappalaiset eli nykyisten saamelaisten esi-isät asuivat ja vaeltelivat tuhat vuotta sitten paljon etelämpänä, ja lappalaisasutukseen viittaavia nimiä on löydetty eteläistä Suomea myöten.

Saamelainen kuuluu etniseen vähemmistöön eikä asu välttämättä Suomen Lapissa. Eniten saamelaisia asuu Norjassa, toiseksi Ruotsissa. Suomessa saamelaisia on ehkäpä 4.000; arviot kulkevat kahden ja kuuden tuhannen välillä riippuen siitä mitä kriteerejä käytetään. Saamalaisilla on oma kielensä ja kulttuurinsa, joiden säilyminen tosin näyttää olevan monesta syystä vaakalaudalla.

Lapin asukkaista ylivoimainen enemmistö on lappilaisia. He ovat asuneet Lapissa sukupolvien ajan tai muuttaneet sinne viime aikoina. Heillä on oma identiteettinsä ja lappilainen elämänmenonsa. Saamelaiset ovat enemmistönä vain maan pohjoisimmassa kunnassa Utsjoella; Inarissa saamelaisia on korkeintaan kolmannes väestöstä, ja sen lisäksi saamelaisia asuu Enontekiöllä. Nimitys saamelainen on lyönyt itsensä läpi Suomessa, mutta kovin vanha se ei ole. Vielä Otavan Iso tietosanakirja 1960-luvulla käytti nimitystä lappalainen ja lappalaiset. 1970-luvulla etnisten vähemmistöjen asemaa ryhdyttiin kaikkialla kohentamaan. Tämän vaiheen mukana otettiin käyttöön nimitykset saamelainen ja saamen kieli. Saamalaisneuvosto alkoi pontevasti puolustaa saamelaisten

etuja, ja se sai äänensä kuuluviin pääkaupungeissa. Kitkatta se ei ole käynyt, edelleenkin kiistellään siitä kenelle Lappi kuuluu.

Suomalaiselle on nykyään selvää, että lappalainen, saamelainen ja lappilainen ovat eri asioita. Mutta kuinka ne käännetään hollanniksi? Aluksi on pohdittava, onko tarpeen tehdä ero lappilaisen ja saamelaisen välillä. Hollantilaisesta näkökulmasta katsoen näyttää vastaus olevan kieltävä: näin kaukaa katsoen sillä ei ole merkitystä.

Samassa **Aviisissa** kerrotaan myös Husky-safarista "Suomen Lapissa". Safari pidettiin tosin Kuusamossa, joka on Oulun lääniä. Lappi vetää matkailijoita ja leviää tarvittaessa etelään kuin entinen lappalaisasutus. Matkailuvaltteja ovat alkukantaisuus ja erämaa, ja ne alkavat joidenkin esitteiden mukaan suunnilleen Jyväskylän korkeudelta ilman porojakin. Tunnetuin lappilainen on kuitenkin joulupukki, joka asuu Korvatunturilla, ja häntä ei ole alkuunkaan yhdistetty lappalaisiin eikä saamelaisiin.

Päivi Schot-Saikku

Lapland en de Laplanders

In **Aviisi** 2003–1 (pp. 33-34) stond een bericht over de eretitel "Lap van het jaar" voor de Nederlander Barend Braafhart uit Salla. De lezers van *Lapin Kansa* hadden hem deze titel toegekend voor zijn verdiensten bij het organiseren van vakantiereizen in Oost-Lapland. In de Nederlandse vertaling viel mij op dat in de Finse tekst "*Vuoden lappilainen*" staat, terwijl het woord Lap mijns inziens '*lappalainen*' betekent. Naar aanleiding van dit verschil van één letter een paar opmerkingen.

Het woord '*lappilainen*', met een i, verwijst naar een bewoner van de provincie Lapland, die geen Lap is, d.w.z. niet behoort tot de etnische minderheid die de Finnen ooit '*lappalainen*' (met een a) noemden. Laplanders ('*lappilaiset*') lezen de Finse krant *Lapin Kansa*, zijn van Finse herkomst, hebben al generaties in Lapland gewoond of zijn er onlangs gaan wonen. Zij vormen de overgrote meerderheid van de bevolking in Fins Lapland. Hun identiteit duiden zij aan met '*lappilainen elämänmeno*', 'het gewone Laplandse leven'.

De etnische minderheid wenst sinds pakweg de jaren '70 van de vorige eeuw als '*saamelaiset*' aangeduid te worden. Deze Samen zijn een bevolkingsgroep met een eigen taal (in meerdere dialecten) en een eigen cultuur. De grootste concentratie Samen woont in Noorwegen, en ook in Zweden bevinden zich meer Samen dan in Finland waar zij vooral in de drie noordelijkste gemeenten van Fins Lapland wonen. In Utsjoki vormen zij de meerderheid van de bewoners, in Inari rond een derde, en in Enontekiö nog minder. Het totaal aantal Samen in Finland wordt geschat op 4.000, of tussen de twee en zes duizend, al naar gelang de definitie van Saam. Wel staat vast dat hun aantal sinds jaren afneemt; hun taal en cultuur zijn om verschillende redenen bedreigd.

Het woord '*lappalainen*' (dus met a) wordt in Finland wel als een historische term gebruikt. Tweede in de wedstrijd om de eretitel werd een Laplandse historicus die '*lappalaisasutus*' onderzoekt, d.w.z. de nederzettingen van de Lappen van zo'n duizend jaar geleden, toen de voorouders van de Samen naar zuidelijker streken trokken.

Is het nodig om in het Nederlands een onderscheid te maken tussen een Lap (uit de etnische groep van Samen) en een 'Laplander' (een niet-Saamse bewoner van Lapland)? Voor een Nederlander lijkt het één pot nat. Een 'Laplander' in Finland wenst zeker niet als een Saam/Lap door het leven te gaan, wanneer hij niet tot deze etnische minderheid

behoort. Deze gevoeligheid begrijpt een Nederlander niet. Lapland wordt hier vanouds met de Lappen geassocieerd. Dan wordt een 'Laplander' een synoniem voor zowel een Lap als een inwoner van Lapland (Saam dan wel Fin). Pas als ook hier de benaming Saam ingang vindt, krijgt een Laplander, '*lappilainen*', een kans.

Voorlopig lijkt '*lappalaisutus*' vooral naar het Zuiden op te rukken om buitenlandse toeristen te lokken. Zo vond de Husky-safari in "Fins Lapland" (**Aviisi** 2003–1, p.17) plaats in Kuusamo, dat in de provincie Oulu ligt. Het primitieve en de "Lapse natuur" beginnen, als we sommige folders mogen geloven, net boven Jyväskylä, zij het zonder rendieren. De meest bekende Laplander is de Kerstman die, naar men zegt, op de Korvatunturi woont, maar in Lappendracht heeft niemand hem ooit gezien.

Päivi Schot-Saikku

Mails voor de Nederlandse Vereniging in Finland

"Denkend aan Holland zie ik brede, traag stromende rivieren..."

"Denkend aan het e-mail adres van de Nederlandse Vereniging in Finland zie ik massale aantallen verzoeken om Finse eurocenten aan mij voorbij trekken."

In januari 2000 zijn wij gestart met een website voor de Nederlandse Vereniging in Finland en een e-mail adres. Nu, twee jaar later, kunnen we concluderen dat dit een groot succes is en aan een behoefte voldoet. De bezoekersaantallen van de internetpagina's op de Kolombusserver zijn veel groter dan verwacht (zo'n 1000 per maand). De helft van de bezoekers komt uit Nederland. De internetpagina wordt bijgehouden door Sandra van der Veen. Daarnaast zijn er dit jaar duizenden berichten binnengekomen op het e-mail adres nedver@kolombus.fi met een uiteenlopende inhoud.

Het is in de eerste plaats de agenda die bekeken wordt, maar een grote groep toeristen bekijken de pagina's om ideeën op te doen voor een vakantie naar Finland. Zij willen de meren en het Noorderlicht zien, of willen zelfs dansen op een drijvende boomstam. Bijvoorbeeld, één van de vragen was:

"Waar kan ik in Finland het lopen op een boomstam in het water beoefenen?"

Het beantwoorden van toeristische vragen is niet de doelstelling van de Vereniging en dat kan beter verzorgd worden door professionele instellingen. Regelmatig komen verzoeken binnen om oude contacten te vinden in Finland. Die kunnen ook allemaal niet beantwoord worden. Nee, we weten niet waar al die mensen in Finland wonen waarmee de contacten verloren zijn gegaan. We hebben een uitzondering gemaakt voor een blijkbaar heel oud contact:

"In 1957 en 1958 ben ik op vakantie geweest in Mämmälä. Ik had toen een vriendin op de Hallituskatu 12 B 4. Ze heette Silja Suursydän. Weet u misschien haar huidige adres?"

Kijk, als iemand na 45 jaar nog steeds een vakantie in Finland niet kan vergeten, dan moet dat wel bijzonder geweest zijn.

Ook hebben we de zwarte kant van het internet meegemaakt: reclame en virussen. De laatste tijd valt het wel mee, maar in de zomer stuurde een grapjas vanaf een Chinese server ons toch bijna elke dag een virus. Dat duurde wel een tijdje, voordat we vanaf een website met Chinese tekens wisten hoe dat afgesnoerd moest worden en uiteindelijk heeft de Chinese webbeheerder die e-mails toch gestopt.

In januari kwamen er een tiental aanvragen voor Finse eurocenten per dag binnen, elke dag. Tot juli nog dagelijks, en nog steeds komen er wekelijks aanvragen binnen. Dat betekent, dat dit jaar een duizendtal mensen uit Nederland alleen voor de Finse eurocenten de moeite hebben genomen om ons te bestoken met e-mails. De inhoud is soms ongelofelijk, van beleefd vragend tot brutaal gebiedend. Zo af en toe komt de wanhoop duidelijk naar voren.

“Heeft u misschien...?”

“En waarom is mijn vorige e-mail niet beantwoord? U kunt toch gewoon de Finse eurocenten opsturen, u woont daar toch!”

“Ik ben al zo lang aan het zoeken. Stuur me alsjeblieft die Finse eurocenten, maakt niet uit wat het kost.”

Emotionele argumenten worden ook niet geschuwd:

“Waarom wilt u niet meewerken met het EU-project aan onze school in Veghel. Voor mijn klas met 25 kinderen van zeven jaar oud moet u in het kader van dit EU-project ons 25 Finse eurocenten opsturen. U hoort toch ook bij de EU!”

Terwijl de Finse eurocent genoteerd stond voor de prijs van 30 euro per stuk, hielden sommigen zich van de domme:

“Ik zou graag met u de Nederlandse en Franse eurocenten willen ruilen voor de Finse. Natuurlijk zal ik de portokosten vergoeden.”

Er wordt ook teruggegrepen op de ruilhandel:

“Ik heb een transportbedrijf en ik kan u met onze vrachtwagens een doos met tulpenbollen sturen, als u voor mijn zoon 32 complete sets Finse euromunten opstuurt.”

En de echte muntenverzamelaars kunnen niet geloven dat wij geen winkel hebben:

“Kunt u mij een offerte sturen voor 1000 Finse eurocenten?”

Medewerkers van het Ministerie van Justitie laten hun autoriteit met een gewichtige elektronische handtekening zien:

“Langs deze weg verzoek ik U om voor mijn zoon 2 Finse eurocenten als Sinterklaascadeau op te sturen”

“Aan deze e-mail kunnen geen rechten ontleend worden”, stond eronder. Dat klopt dan wederzijds. De verzamelwoede van de Nederlandse centenverzamelaars kent geen grenzen. Verschillende malen hebben Michiel^[1] en ik ongevraagd post gekregen, waarin

[1] Michiel Visser, secretaris van de Nederlandse Vereniging in Finland, red.

biljetten zaten van 10 of 20 euro en het verzoek om eventjes een set Finse euromunten op te sturen.

Helaas, al die aanvragers hebben een bericht gekregen om elders naar die muntjes te zoeken. Nederland, centenland?

De bedoeling van het e-mail adres is eigenlijk om informatie te geven voor nieuwe leden, over het leven in Finland en over de bijeenkomsten. Als er bijvoorbeeld 100 e-mails binnen waren gekomen per jaar, dan was dat al mooi geweest. De duizendvoudige e-mail stroom heeft ons overspoeld, ook al is het een unieke situatie om als vereniging zoveel post binnen te krijgen.

Stuur gerust een e-mail met een vraag, adreswijziging, aanmelding of informatie voor de agenda. Daar is dat adres voor bedoeld. Alle e-mails die niet over Finse eurocenten gaan, worden zorgvuldig gelezen en beantwoord.

Stephan Vermeulen

Alankomaat yhdistyksen saamaa sähköpostia Suomessa

“Hollantia ajatellessani näen leveitä, hitaasti virtaavia jokia...”

“Ajatellessani Suomen Alankomaat Yhdistyksen sähköpostiosoitetta, näen masoittain pyyntöjä suomalaisista eurokolikoista.”

Aloitimme Suomessa toimivan Alankomaat Yhdistyksen puitteissa omat internetsivut ja sähköpostiosoitteen. Nyt, kaksi vuotta myöhemmin, voidaan todeta, että tästä on tullut suuri menestys ja että se on odotuksia vastaava. Vierailut Kolumbuspalvelimen internetsivuilla ylittävät odotuksemme (noin 1000 kuukausittain). Puolet kävijöistä ovat Hollannista. Sandra van der Veen huolehtii internetsivujen päivittämisestä. Sen lisäksi sähköpostiosoitteeseen nedver@kolumbus.fi on saapunut tänä vuonna tuhansia sähköposteja samantapaisine sisältöineen.

Eniten seurataan tapahtumakalenteria, mutta suuri ryhmä turisteja haluaa myös seurata sivuja saadakseen ideoita lomalleen Suomessa. Järvet ja revontulet halutaan nähdä tai jopa tanssia kelluvan tukin päällä. Yksi esimerkkikysymys kuuluu:

“Missäpäin Suomea voi harjoittaa kelluvalla tukilla kävelyä?”

Yhdistyksen tavoitteisiin ei kuulu turistioppaana toimiminen mistä viralliset tahot huolehtivat paljon paremmin. Jatkuvasti tulee myös pyyntöjä vanhojen suomalaistuttujen uudelleenlöytämisyriyksistä. Näihin pyyntöihin ei myöskään voida vastata. Ei, emme tosiaankaan tiedä missä kadoksissa olevat ystävät tätä nykyä asustelevat. Teimme poikkeuksen yhden nähtävästi vanhan tuttavuuden suhteen:

“Vuosina 1957 ja 1958 olin lomalla Mämmälässä. Minulla oli silloin tyttöystävä osoitteessa Hallituskatu 12 B 4. Hänen nimensä oli Silja Suursydän. Tietäisittekö hänen nykyisen osoitteensa?”

Katsos, jos joku ei 45 vuoden kuluttua voi vieläkään unohtaa lomaansa Suomessa niin sen on pitänyt olla jotain todella erikoista.

Olemme saaneet maistaa internetin huonojakin puolia: mainoksia ja viruksia. Viime aikoina on sen suhteen mennyt paremmin, mutta kesällä joku vitciniikka lähetti kiinalaisesta palvelimesta melkein päivittäin viruksen. Kesti aikansa ennenkuin saimme selville kiinalaiskirjaimin varustetuilta nettisivuilta miten sen saisi loppumaan ja lopulta kiinalainen palvelimen huoltaja oli lopettanut kyseiset sähköpostit.

Tammikuussa tuli päivittäin kymmenittäin pyyntöjä suomalaisista eurosentteistä. Vielä heinäkuuhun asti päivittäin ja nyt vieläkin joka viikko. Se tarkoittaa pelkästään Hollannissa tuhansia ihmisiä, jotka näkivät vaivaa pommittaa meitä sähköpostilla. Sisältö vaihteli kohteliaasta pyynnöstä röyhkeään käskyyn. Välillä epätoivoisuus paistoi läpi.

“Olisiko teillä ehkä...?”

“Ja minkä takia en ole saanut vastausta edelliseen sähköpostiini? Tehän voitte helposti lähettää niitä suomalaisia eurokolikoita kun kerran asuttekin siellä!”

“Olen etsinyt jo niin kauan. Olkaa niin ystävälliset ja lähettäkää suomalaiset eurokolikot, maksoi mitä maksoi.”

Tunteella voi myös pelata:

“Miksi ette halua olla mukana Veghelissä sijaitsevan koulumme EU-projektissa? Teidän pitää lähettää luokkani 25 7-vuotiaalle lapselle tämän EU-projektin takia 25 suomalaista eurokolikkoa. Olettehan sentään EU:n jäsenmaa!”

Huolimatta siitä, että suomalaisista eurokolikoista maksetaan 30 euroa kappaleelta, jotkut esittivät tyhmää:

“Vaihtaisin mielelläni kansanne hollantilaisia ja ranskalaisia eurokolikoita suomalaisiin. Korvaan postikulut.”

Tavaravaihtoakin on yritetty:

“Omistan kuljetusliikkeen ja voin lähettää kuorma-automme lastin mukana teille laatikollisen tulppanin sipuleita, jos te puolestanne lähetätte pojalleni 32 kokonaista suomalaisten eurokolikoiden sarjaa.”

Todelliset kolikoiden kerääjät eivät ota uskoakseen, ettei meillä ole kauppaa:

“Voisitteko lähettää meille tarjouksen 1000 suomalaisesta eurokolikosta?”

Oikeusministeriön työntekijät käyttävät arvovaltaansa väläyttämällä huomiotaherättävää elektronista nimikirjoitustaan:

“Täten pyytäisin teitä lähettämään pojalleni 2 suomalaista eurokolikkoa Sinterklaas-lahjaksi.”

“Kaikki tämän sähköpostin oikeudet pidätetään”, luki alla. Tämä pätee molemmin puolin.

Hollantilaisten keräilyvimma ei tunne rajoja. Monesti Michiel^[1] ja minä olemme pyytämättä saaneet postia joissa on mukana 10 tai 20 euron seteli ja pyyntö lähettää sarja suomalaisia eurokolikoita. Valitettavasti kaikki pyytäjät ovat saaneet vastaukseksi kehotuksen etsiä näitä kolikoita muualta.

Sähköpostiosoitteen todellinen tarkoitus on jakaa tietoa uusille jäsenille Suomessa elämisestä ja tapahtumista. Jos sähköpostia tulisi vuosittain esimerkiksi 100 kpl, olisi se tarpeeksi hyvä tulos. Tuhansien sähköpostien tulva on yllättänyt meidät täysin ja onhan se toisaalta ainutlaatuista yhdistyksenä saada näin paljon postia.

Lähettäkää vain luottavaisin mielin sähköpostia, jos teillä on kysyttävää, osoitteenmuutoksia, ilmoittautumisia tai tietoa tapahtumista. Näille asioille osoite on juuri tarkoitettu. Kaikki postit, jotka eivät koske suomalaisia eurokolikoita, luetaan huolella ja niihin myös vastataan.

Stephan Vermeulen

(Käännös: Minna Rätty)

[1] Michiel Visser, Alankomaat Yhdistyksen sihteeri, toimituksen huomautus

Laplandkenner Ernest Dixon

Al een aantal keren was ik de naam Ernest Dixon tegengekomen in verband met Lapland. Vorige zomer, tijdens mijn bezoek aan de Laps/Nederlandse familie Gerasimoff in Sevettijärvi ([cAviisi 2002–4](#)), hoorde ik dat hij al vele jaren op kleine schaal reizen naar Lapland organiseert. Zijn clientèle zou voornamelijk uit langlaufers bestaan die hun vakantie door willen brengen in een echte ongerepte natuur en niet houden van de moderne skicentra. Ik zag op internet ook een verslag van een enthousiaste deelnemer aan één van deze reizen. Er worden op deze website lange skitochten beschreven en er zijn foto's te zien van de afgelegen hutten waarin werd overnacht in de Lapse wildernis. Er wordt bij verteld dat tijdens deze tocht Ernest Dixon de trekkers 'foerageerde' door middel van een sneeuwscooter.

Tot mijn verrassing zag ik de naam 'Ernest Dixon' ook staan bij de informatiebronnen die door Mauno Pyhtilä zijn geraadpleegd voor zijn boek over de wetenswaardigheden van Petronella van der Moer in Lapland (zie ook [cAviisi 2001–1,2,3](#)). Het heeft te maken gehad met een programma over Lapland dat in 1987 door de VPRO werd gemaakt en waar hij aan heeft meegewerkt. Het is een serie geworden van vier lange radiuitzendingen.

Maar veel meer kwam ik niet over hem te weten. Op een enkele uitzondering na, bleek binnen onze Vereniging niemand hem te kennen. Mijn nieuwsgierigheid werd geprikkeld. Wie is deze Nederlander die een groot deel van het jaar in Sevettijärvi woont, in het noorden van Fins Lapland, en blijkbaar al tientallen jaren een heel bijzondere band heeft met de Lappen?

Ik hoorde wel dat, wanneer hij niet in Lapland vertoeft (hij is daar hoofdzakelijk in de winter), hij in Bloemendaal woont en ik besloot de stoute schoenen aan te trekken en hem te bellen. Ik kreeg hem aan de lijn en hij bleek bereid mij te ontvangen en over zijn Lapse ervaringen te vertellen. Dus op een middag, het was toevallig 5 december, reed ik naar zijn huis in Bloemendaal. Hij woont daar in een deel van een oude alleenstaande villa, in een rustige wijk met veel groen. De koffie met Sinterklaas banket stond al klaar.

Het werd al snel duidelijk dat ik iemand had ontmoet die al van heel jongs af aan in de ban van Finland is geraakt, en speciaal in Fins Lapland. Al direct na de Tweede Wereldoorlog was hij gaan reizen. Wat hierbij goed uitkwam was zijn belangstelling voor talen. Hij heeft Engels gestudeerd, maar heeft in de loop van de tijd ook vloeiend Spaans en Fins leren spreken, en in mindere mate ook de taal van de Skoltlappen.

Zijn contacten met Scandinavië begonnen in 1945 toen hij een bezoek kon brengen aan Denemarken en Zweden en tijdens deze reis ook nog een aantal maanden Deens heeft geleerd. In 1948 volgde weer een reis naar Scandinavië en in 1950 werd voor het eerst Finland bezocht. Hij had ondertussen een baan gekregen als journalist bij het dagblad Trouw op het kantoor van de toenmalige editie voor Noord-Holland in Haarlem.

Toch beviel het werken als redacteur bij een krant niet zo goed, vooral omdat hij zich niet met politiek wilde bemoeien. In 1951 kwam er een aanbod om als free-lance journalist naar Finland te gaan voor het maken van een rapportage over de voorbereiding van de

Olympische Spelen, die het volgende jaar in Helsinki zouden worden gehouden. Hij nam dit met beide handen aan en mocht hierbij voor zijn werk met de trein vrij 1^e klas door heel Finland reizen.

Via een familie in Helsinki, waar hij mee bevriend was geraakt, ontmoette Ernest op een feestje professor Erkki Itkonen, die net klaar was met het maken van een Fins/Oostlaps woordenboek. Deze raadde hem aan om eens een kijkje te gaan nemen in Lapland, en dan vooral in het gebied rond Sevetijärvi, omdat je hier nog te maken had met de echte Lapse cultuur. Zo gezegd zo gedaan, en in Sevetijärvi ontmoette hij de leider van de Skoltlappen, Jaakko Sverloff, die een hele goede vriend van hem zou worden. Hij is zo in de ban geraakt van deze bevolkingsgroep en de ongerepte Lapse natuur, dat hij hier zijn leven lang zijn hart aan heeft verpand. Bij voorkeur verblijft hij in Lapland gedurende de winter en het voorjaar, en de 'ruska' periode met de herfstkleuren in september.

Hij vertelde mij dat de Skoltlappen oorspronkelijk afkomstig zijn uit het Petsamogebied, dat grenst aan de Noordelijke IJszee en dat na de Tweede Wereldoorlog door de Sovjet Unie is geannexeerd. Zij hebben Russische achternamen aangenomen, wat er mee te maken heeft dat zij tot de Russische orthodoxe kerk behoren. Tijdens de 'Winteroorlog' werden de Skoltlappen uit het Petsamo gebied verjaagd omdat het Finse leger zich had moeten terugtrekken, maar na de wapenstilstand konden zij weer terugkeren. In 1944, aan het eind van de 'Vervolgoorlog', moesten ze opnieuw worden geëvacueerd. Zij kregen voorlopig onderdak in Ivalo en in een plaatsje in de buurt van Oulu. Een delegatie van de Skoltlappen heeft toen een petitie aangeboden aan de Finse president in Helsinki, waarbij zij een kistje lieten zien met een rol van perkament waarop een tekst stond van één van de Russische tsaren. Hierop stond vermeld dat zij voor altijd het recht hadden om te mogen jagen en te vissen. Vervolgens heeft de Finse regering de streek ten noorden van het Inarimeer aangewezen als hun nieuwe woongebied. Dit gebied was bijna onbewoond, er woonden maar zo een vijf of zes families.

Ernest heeft kort hierna een winter in Sevetijärvi bij een Lapse familie gewoond en is door deze familie min of meer geadopteerd. De kinderen van deze familie zien hem als een broer. Na deze eerste kennismaking is hij bijna ieder jaar teruggeweest en heeft langzamerhand het gebied, waarin hij veel skitochten en wandeltochten heeft gemaakt, heel goed leren kennen. Hij kent het zelfs beter dan veel van zijn Lapse kennissen. Verder raakte hij bevriend met verschillende andere Lapse families en één daarvan was de familie Gerasimoff, waarvan een zoon (Johannes) later getrouwd is met de Nederlandse Aty Bijsterveld. Iedere Lapse familie kreeg éénmalig een financiële ondersteuning van de staat om een huis te bouwen. De familie Gerasimoff bouwde het huis waar ik van de zomer op bezoek ben geweest en Ernest Dixon mocht permanent in het oude huis gaan wonen, dat hier een paar honderd meter vanaf staat. Hiervoor had hij een paar kilometer verderop in een Laps huis gewoond dat leeg stond. Maar daar was geen stromend water en elektriciteit. Hij heeft in die tijd ook rendieren gehouden.

Ernest Dixon heeft het grootste deel van zijn leven als 'cruise director' voor een Engelse reisorganisatie gewerkt en reizen georganiseerd naar alle delen van de wereld. Bij veel van deze reizen, onder andere naar West Afrika, fungeerde hij ook als reisleider. In 1987 ging deze reisorganisatie failliet, waarna hij voor Finnlines heeft gewerkt. Hij woonde zowel in Nederland als in Engeland, maar wanneer het werk het maar even toeliet, werd zo veel mogelijk tijd doorgebracht in Sevetijärvi. In de jaren '80 is hij begonnen met het organiseren van zijn 'Lapland reizen'.

Door zijn regelmatige verblijf in Lapland is hij zelfs zo vloeiend geworden in het Fins dat hij hiervoor een certificaat heeft gekregen van de Universiteit van Turku. Tijdens

ons gesprek zette hij nog even een bandje aan waarop een Finse tekst was te horen. Hij vertelde mij op deze manier dagelijks zijn Fins bij te houden. Het is toch wel heel bijzonder dat je een kenner van de Lapse wildernis, die ook nog eens vloeiend Fins spreekt en zich kennelijk helemaal heeft aangepast aan de Lapse levenswijze, zo maar even kan ontmoeten in een Nederlandse villawijk!

Ernest vertelde dat hij veel van de Lappen heeft geleerd en hij een grote waardering heeft voor hun cultuur. Er is geen stress en zij laten, hoewel zij bijzonder individualistisch zijn, een ander altijd in zijn of haar waarde. De Finse tekst "*Sopu antaa tilaa*" ("Verdraagzaamheid schept ruimte") past hier volgens hem erg goed bij. Dit geldt ook voor de manier hoe zij met hun kinderen omgaan. Het is 's zomers de gewoonste zaak van de wereld dat kleine kinderen midden in de nacht gaan vissen en de moeder laat ze dan de volgende morgen rustig uitslapen. Zij stapte dan gewoon over de op rendiervellen slapende kinderen heen en maakt ze niet wakker. Ernest kan ook ieder Laps huis binnen lopen, zelfs wanneer de bewoners niet thuis zijn. Bij elke Lapse familie, al is het huis nog zo boordevol, is er altijd wel plaats om op een rendiervel te blijven slapen.

Hij houdt niet zo erg van parties en recepties en heeft in Nederland niet geprobeerd om contacten met Finnen te maken. Dit verklaart ook waarom bijna niemand hem kent binnen onze Vereniging. In Finland is het een beetje een zelfde situatie, hij heeft daar nooit contacten gemaakt met de Nederlandse Vereniging. Maar in Sevetijärvi, wat ook voor de gemiddelde Fin een heel afgelegen gebied is, heb je niet veel last van parties en recepties!

Mijn gastheer vertelde ook dat hij geen andere buitenlanders en (niet-Lapse) Finnen kent die zo langdurig binnen de Skoltlapse gemeenschap hebben gewoond. Sommigen hebben het geprobeerd uit idealistische overwegingen, maar haakten na een paar jaar weer af. Een Amerikaanse professor, Pertti Pelto, die van Finse afkomst is, heeft er een jaar gewoond om een boek over de Skoltlappen te schrijven.

Ernest Dixon heeft vroeger vaak lezingen gegeven over Lapland en de Lapse cultuur en, hoewel hij hiermee gestopt is, heeft hij mij toegezegd dit nog een keer te willen doen voor de leden van de Vereniging Nederland-Finland. Maar de komende maanden zal hij niet beschikbaar zijn omdat hij begin januari al weer voor een periode van vijf maanden naar Lapland is vertrokken.

Het was een heel bijzondere ervaring om deze veelzijdige Laplandkenner te ontmoeten en te luisteren naar zijn ervaringen!

Arnold Pieterse

Lapin tuntija Ernest Dixon

Jo useamman kerran Lapin yhteydessä kohtasin Ernest Dixonin nimen. Viime kesänä vieraillessani Sevetijärvellä saamelais-alankomaalaisessa Gerasimoffin perheessä ([Aviisi 2002-4](#)) kuulin hänen jo vuosikaupalla järjestävän pienimuotoisia Lapin matkoja. Hänen asiakkaansa ovat lähinnä murtomaahiihtäjiä, jotka haluavat viettää lomansa koskemattomassa luonnossa eivätkä pidä moderneista hiihtokeskuksista. Näin internetissä erään innostuneena matkalle osallistuneen kirjoittaman selostuksen. Verkossa kerrotaan pitkistä hiihtoretkeistä, ja näytetään valokuvia Lapin erämaan autiotuvista, joissa yövytään. Kerrotaan, että näiden retkien aikana Ernest Dixon hoiti moottorikelkalla retkeläisten muonituksen.

Yllätykseksi näin Ernest Dixonin nimen kuuluvan siihen lähdeluetteloon, jota Mauro Pyhtilä käytti Petronella van der Moerista Lapissa kertovaan teokseensa (katso [Aviisi](#) 2001–1,2,3). Se liittyi puolestaan Lappi-ohjelmaan, joka vuonna 1987 tehtiin VPRO-radioon, ja johon Ernest Dixon osallistui. Siitä tuli neljän pitkän radiolähetyksen sarja.

Mutta en saanut hänestä sen enempää tietoja. Muutamaa poikkeusta lukuun ottamatta ei yhdistyksemme piirissä kukaan tuntenut häntä. Uteliaisuuteni heräsi. Kuka on tämä alankomaalainen, joka asuu suuren osan vuodesta Sevettijärvellä Suomen Lapin pohjoisosassa, ja jolla on näköjään jo vuosikymmeniä hyvin erityinen suhde saamelaisiin?

Kuulin, että, silloin, kun hän ei oleskele Lapissa, (missä hän pääasiassa on talvisin) hän asuu Bloemendaalissa. Rohkaisin itseni, ja soitin hänelle. Sain hänet puhelimeen ja hän lupautui ottamaan minut vastaan ja kertomaan Lapin kokemuksistaan. Niinpä eräänä iltapäivänä, sattui olemaan 5. joulukuuta, ajoin hänen kotiinsa Bloemendaaliin. Hän asuu siellä osassa vanhaa huvilaa, rauhallisella viheralueella. Kahvi Sinterklaas-leivonnaisineen oli valmiiksi katettu.

Jo heti selvisi, että olin tavannut henkilön, joka jo nuorena oli joutunut Suomen ja varsinkin Suomen Lapin lumoihin. Heti toisen maailmansodan päätyttyä hän alkoi matkustella. Hänen kiinnostuksensa kielisiin oli hyvänä apuna. Hän oli opiskellut englantia, mutta ajan mittaan hän oli myös oppinut puhumaan sujuvasti espanjaa ja suomea, kuin myös vähemmässä määrin kolttasaamea.

Hänen Skandinavian kontaktinsa syntyivät vuonna 1945 hänen käydessään Tanskassa ja Ruotsissa. Tämän matkan aikana hän oppi vielä muutaman kuukauden aikana myös tanskankielen. Vuonna 1948 hän teki taas Skandinavian matkan, ja vuonna 1950 ensimmäisen Suomen matkan. Ernest Dixonilla oli tällä välin sanomalehtimiehen virka päivälehti Trouwin silloisen Pohjois-Hollannissa ilmestyvän painoksen toimituksessa Haarlemissa.

Toimittajan työ ei kuitenkaan miellyttänyt häntä, varsinkaan kun hän ei halunnut puuttua politiikkaan. Vuonna 1951 tarjoutui tilaisuus matkustaa Suomeen free-lance-toimittajana tekemään artikkelia seuraavana vuonna Helsingissä pidettävien olympialaisten valmisteluista. Hän otti innostuneena tämän tarjouksen vastaan ja sai työnsä takia matkustaa junalla ensimmäisessä luokassa ympäri Suomea.

Helsingissä asuvan ystäväperheen kautta Ernest tapasi eräässä juhlassa professori Erkki Itkosen, joka oli juuri saanut suomen- ja itäsaamenkielen sanakirjan valmiiksi. Itkonen kehoitti Ernest Dixonia matkustamaan ja tutustumaan Lappiin varsinkin Sevettijärven seuduille, koska siellä saattoi kohdata vielä aitoa vanhaa saamelaiskulttuuria. Sanoista tekoihin. Sevettijärvellä Ernest Dixon kohtasi kolttasaamelaisten päämiehen Jaakko Sverloffin, josta tuli hänen hyvä ystävänsä. Ernest on niin tämän väestöryhmän ja koskemattoman Lapin luonnon lumoissa, että hän on sitoutunut sinne sydämineen koko elämäkseen. Kaikkein mieluiten hän on Lapissa talvella ja keväällä samoin kuin myös ruskuaan aikaan syyskuussa.

Ernest Dixon kertoi minulle, että kolttasaamelaiset tulevat alkujaan Petsamosta. Tämä alue ulottuu Pohjoiselle Jäämerelle, ja se jouduttiin luovuttamaan toisen maailmansodan jälkeen Neuvostoliitolle. Kolttasaamelaiset ottivat käyttöön venäjänkieliset sukunimet, koska he kuuluivat venäjän ortodoksiseen kirkkoon. Talvisodan aikana kolttasaamelaiset häädettiin Petsamosta Suomen armeijan sieltä perääntyessä, mutta aselevon jälkeen he kykenivät palaamaan. Vuonna 1944 jatkosodan aikana he joutuivat uudelleen evakkoon. Heille löytyi väliaikainen asuinpaikka Ivalosta sekä Oulun läheltä. Kolttasaamelaisten muodostama lähetystö luovutti vetoimuksen silloiselle Suomen presidentille Helsingissä.

Heillä oli mukanaan pieni lipas, jossa oli perkamenttikäärö. Käärössä oli Venäjän tsaarin kirjoittama teksti, jonka mukaan heillä oli elinikäinen metsästys- ja kalastusoikeus. Seuraavaksi Suomen hallitus luovutti kolttasaamelaisille Inarinjärven pohjoispuolelta alueen uudeksi asuinpaikaksi. Tämä alue oli melkein asumaton. Siellä asui vain viitisen, kuutisen perhettä.

Pian tämän jälkeen Ernest vietti talven Sevettijärvellä asuen saamelaisperheessä. Perhe melkeinpä adoptoi hänet. Perheen lapset pitivät häntä veljenään. Ensitapaamisen jälkeen hän on käynyt siellä melkein joka vuosi ja on vähitellen oppinut tuntemaan koko sen alueen, missä on hiihdellyt ja patikoanut. Hän tuntee alueen useita saamelaisia tuttaviana paremmin. Hän ystävystyi monen saamelaisperheen kanssa. Yksi heistä oli Gerasimoffin perhe, jonka pojista Johannes myöhemmin avioitui alankomaalaisen Aty Bijsterveldin kanssa. Jokainen saamelaisperhe sai yhden kerran valtionapua talon rakentamiseen. Gerasimoffin perhe rakensi juuri sen talon, jossa kävin heitä viime kesänä tapaamassa. Ernest Dixon sai luvan asua heidän vanhassa kotitalossaan, parisadan metrin päässä. Tätä ennen hän oli asunut parisen kilometriä kauempana olevassa asumattomassa lappilaistalossa mutta siellä ei ollut juoksevaa vettä eikä sähköä. Silloin hän piti porojakin jonkin aikaa.

Ernest Dixon on suurimman osan elämästään toiminut erään englantilaisen matkailujärjestön '*cruise directorina*' ja on järjestänyt matkoja eri puolille maailmaa. Monen matkan aikana, mm. länsi-Afrikkaan, hän toimi itse myös matkan johtajana. Vuonna 1987 tämä matkailujärjestö meni konkurssiin. Sen jälkeen Ernest meni töihin Finnline-sille. Hän asui sekä Alankomaissa että Englannissa, mutta heti kun työ salli, hän vietti mahdollisimman paljon aikaa Sevettijärvellä. 1980-luvulla hän alkoi järjestää "Lapin matkoja".

Säännöllisten Lapissa asumiskausiensa aikana Ernest Dixon on oppinut sujuvan suomenkielen, josta hän on saanut todistuksen Turun Yliopistolta. Keskustelumme aikana hän pani suomenkielisen ääninauhan päälle. Näin hän kertoi päivittäin ylläpitävänsä suomen kielen taitoaan. On hyvin erikoista, että voin tavata alankomaalaisella huvilaseudulla tällaisen Lapin erämaiden tuntijan, joka vielä lisäksi puhuu sujuvaa suomea ja joka näköjään on täydellisesti sopeutunut lappilaisiin elämäntapoihin.

Ernest kertoi oppineensa paljon saamelaisilta, ja hän arvostaa suuresti heidän kulttuuriin. Siellä ei ole stressiä, ja he kunnioittavat itsekunkin omaa arvoa, ovat itsekkin hyvin individualisteja. Suomalainen sanonta "Sopu sijaa antaa" sopii heille hyvin Ernestin mielestä. Tämä koskee myös heidän tapansa kohdella lapsia. Kesäisin on itsestään selvää, että pienet lapset lähtevät keskiyöllä mukaan kalastamaan, ja äiti antaa heidän seuraavana aamuna nukkua pitkään. Hän astuu porontaljoilla nukkuvien lastensa yli eikä herätä heitä. Ernest voi mennä lappilaistaloon, vaikka siellä ei olisi ketään kotona. Jokaisessa lappilaistalossa, vaikka kuinka täydessäkin, on aina nukkumatilaa porontaljoilla.

Hän ei pidä kutsuista eikä vastaanotoista eikä ole Alankomaissa ruvennut pitämään yhteyttä suomalaisiin. Siitä johtuen ei monikaan häntä tunne yhdistyksemme piirissä. Suomessa on melkeinpä samoin, hän ei ole siellä koskaan ottanut yhteyttä alankomaalaisten yhdistykseen. Mutta Sevettijärvellä, suomalaisellekin kaukaisella seudulla ei ole häitää kutsuista eikä vastaanotoista.

Isäntäni kertoo, ettei hän tunne muita ulkomaalaisia tai (ei-saamelaisia) suomalaisia, jotka niin kauan olisivat asuneet kolttasaamelaisten yhteisössä. Jotkut ovat yrittäneet ihanteellisista syistä, mutta luopuneet jo parin vuoden päästä. Suomalaista syntyperää oleva amerikkalainen professori, Pertti Peltto, asui vuoden ajan valmistellessaan kirjaa kolttasaamelaisista.

Ernest Dixon on aikoinaan pitänyt usein luentoja Lapista ja saamelaiskulttuurista. Vaikka hän on lopettanut luentojen pitämisen, hän lupasi minulle pitää joskus luennon Alankomaat-Suomi Yhdistyksen jäsenille. Mutta tulevina kuukausina hänelle ei sovi, sillä hän on taas matkustanut viideksi kuukaudeksi Lappiin.

Monipuolisen Lapin tuntijan tapaaminen ja kuunteleminen oli minulle hyvin erikoinen kokemus.

Arnold Pieterse

(Käännös: Eeva Kriek-Tuovinen)

Commentaar van een jonge "tweede generatie Finse"

Er staan veel verhalen in Aviisi, maar bijna of geen verhalen van jongeren. Daarom schrijf ik dit stukje om te vertellen wat mijn kijk op Finland is.

Ik ben 15 jaar oud en heb een Finse moeder en een Nederlandse vader. Mijn moeder heeft mij gelukkig vanaf mijn geboorte Fins geleerd, wat veel scheelt als je naar Finland gaat. Ik kan met mijn familie en de rest van de Finnen praten. Al vanaf toen ik vier maanden oud was ging ik voor het eerst naar Finland. Daar herinner ik me natuurlijk niks van. Maar vanaf die keer ben ik ieder jaar wel één tot twee keer gegaan. Als ik geluk heb drie keer.

Vaak wordt mij gevraagd of het niet gaat vervelen om steeds maar weer naar hetzelfde land te gaan. Maar integendeel, het wordt juist iedere keer leuker. Ik ben met twee culturen opgegroeid. Thuis vieren we bijvoorbeeld sinds de basisschool geen Sinterklaas meer, maar wel Kerstavond. En dat vier ik dan het liefst in Finland, omdat er daar meer tradities zijn. Deze tradities maken het toch erg mooi. Om 12 uur 's middags zijn er op radio en televisie vanuit Turku toespraken voor het hele land over de Kerstvrede. Het is ook leuk om op de dag voor Kerst naar Joulupukin Maja op de televisie te kijken, het is een kinderprogramma, maar het hoort er bij. Om een kaars naar je dierbaren te brengen waardoor de hele begraafplaats in het donker zo mooi in de sneeuw verlicht is. En door de sneeuw 's avonds naar de kerk gaan. Ja ... zo kan ik weer helemaal wegdromen.

Ik zat ook te denken welk jaargetijde ik nou het fijnst vind in Finland. Ik hou erg van de kou en de sneeuw, afgelopen winter was dan ook super. Maar de zomer is weer heerlijk om in de bossen te zijn en lekker in een meer te gaan zwemmen, of gewoon in de zon te zitten. Een bijzondere ervaring is ook om in het voorjaar naar Finland te gaan, wanneer alles daar nog grijs lijkt, terwijl het in Nederland al volop lente is. Maar de lente komt in Finland heel snel en de frisse voorjaarsgeuren, vooral het gras begint dan heerlijk te ruiken, zijn daar veel sterker.

Wat ik van mijn moeder heb begrepen is dat wat ze het meest mist van Finland de natuur is en vooral de rust. Waar ik helemaal in kan komen. Nederland is wel tien keer kleiner dan Finland en heeft 15 miljoen inwoners, tegenover het grote Finland met nog

geen 6 miljoen inwoners. Hoe rustig is het daar dan. Afgelopen zomer ben ik naar een belijdenis kamp geweest in Lapland. Je reed langs rendieren en hele lange tijden waren er op de weg geen auto's te zien. De zon heb ik in het noorden zien schijnen. Mijn vader moest me er aan helpen herinneren dat wat ik had gezien, niet ieder mens zo maar te zien krijgt. Misschien is het voor de meeste van u ook gewoon, maar denk er toch eens aan wat voor wonderen je daar in Finland tegenkomt. Dan word je toch wel even stil ... ik in ieder geval.

Misschien begrijpt u uit dit stukje al wel dat ik later van plan ben om naar Finland te verhuizen. Ik heb al heel veel plannen. Maar goed, eerst mijn school afmaken.

Noora Guldmond

Nuoren, toisen polven suomalaisen, havaintoja Suomesta

Aviisissa on paljon kirjoituksia, mutta ei juuri koskaan nuorten kirjoittamia. Siksi kirjoitan tämän artikkelin kertoakseni omia havaintojani Suomesta.

Olen 15-vuotta vanha ja minulla on suomalainen äiti ja hollantilainen isä. Onneksi äitini puhui ja opetti minulle suomea heti syntymästäni lähtien, mikä on suuri etu Suomen vierailuilla. Voin keskustella suomalaisen sukuni ja muiden suomalaisten kanssa suomeksi. Ollessani vain neljän kuukauden ikäinen pääsin jo ensimmäisen kerran Suomeen. Siitä matkasta en tietenkään muista mitään! Mutta siitä kerrasta alkoivat jokavuotiset matkani Suomeen, kerran tai kaksi kertaa vuodessa, jos minulla on onnea, jopa kolme kertaa vuodessa.

Minulta kysytään usein, eikö siihen kyllästy, kun aina käy samassa maassa lomalla? Päinvastoin, se on joka kerta vain hauskeempaa. Olen saanut kasvaa kahden kulttuurin vaikutuksessa. Kotona emme vietä enää Sinterklaas'ia (kansakoulusta päästyäni), vaan Jouluaattoa. Ja sitäkin viettäisin mieluiten Suomessa, koska siellä on enemmän vanhoja perinteitä. Näistä perinteistä tulee todella kaunis joulu. Kello kaksitoista julistetaan Turusta joulurauha koko maahan. Televisiosta tulee Joulupukin Maja, joka on lasten ohjelma ja kuuluu jouluun. Jouluaattona viedään myös kynttilät rakkaimpien haudoille ja näin valaistaan kauniisti koko luminen hautausmaa. Illalla mennään sitten lumisia teitä kulkien joulukirkkoon. Näen sen taas aivan silmiäni edessä ...

Mietin tässä myös, mistä Suomen neljästä vuodenaajasta pidän eniten. Nautin kylmästä ja lumesta, tänä jouluna oli tosi kylmää. Mutta kesällä on myös ihanaa kulkea metsässä ja uida järvestä tai vain olla auringossa. Tosi hieno kokemus on mennä keväällä Suomeen, kun luonto on siellä vielä harmaa ja Hollannissa on jo täysi kevät. Mutta kevät tulee Suomessa nopeasti ja tuo tullessaan kaikki ne tuoret ja voimakkaat kevään tuoksut, varsinkin ruoho tuoksuu hyvältä.

Mikäli olen ymmärtänyt äitiäni oikein, hän kaippaa Suomesta ennenkaikkea luontoa ja rauhaa. Ymmärrän häntä täysin. Alankomaat on noin kymmenen kertaa Suomea pienempi ja asukkaita on 15 miljoonaa, kun taas isossa Suomessa on asukkaita vain vähän päälle 5 miljoonaa. Miten rauhallista siellä onkaan. Viime kesänä olin retkirippikoulussa Lapissa. Matkalla ohitimme poroja ja ajoimme pitkiä matkoja ettemme nähneet yhtään autoa. Minä näin Pohjoisen auringon paistavan, mutta isäni muistutti minua, että se mitä minä olen nähnyt ei ole aina kaikille mahdollista. Ehkä monille teistä kaikki tämä on tuttua, mutta ajatelkaapa, mitä ihmeellisyysyksiä voitte Suomesta löytää. Siitä tulee hiljaiseksi ... minä ainakin.

Ymmärrätte tämän kirjoituksen perusteella varmaan, että sunnittelten myöhemmin tulevaisuudessa muuttoa Suomeen, kunhan saan ensin kouluni päätökseen.

Noora Guldemon

(Käännös: Anja Guldemon)

Suomi hyväksyy kaksoiskansalaisuuden

Uusi kansalaisuuslaki voimaan aikaisintaan ensi kesänä.

Eduskunta hyväksyi Suomen uuden kansalaisuuslain perjantaina 24.1.2003. Kansalaisuuslaki vaatii vielä presidentin vahvistuksen, ja sisäasiainministeriön mukaan laki tulee todennäköisesti voimaan ensi kesänä.

Viranomaiset kehottavat kärsivällisyyteen, sillä vanha laki on vielä voimassa. Vielä ei siis kannata kysellä kaavakkeita, koska niitä ei ole vielä missään saatavana, tai lähettää omia ilmoituksia minnekään. Asiasta tiedotetaan heti, kun lain voimaantulopäivä ja ilmoitusten vastaanottoaika selviävät.

Uusi laki sallii kaksoiskansalaisuuden. Kaksoiskansalaisuus sallitaan myös entisille Suomen kansalaisille ja heidän lapsilleen iästä riippumatta. Suomen kansalaisuus palautetaan ilmoituksesta, mikäli henkilö on menettänyt Suomen kansalaisuutensa anoessaan toisen maan kansalaisuutta. Uutta laissa on myös se, että aikaisemmat yhteenkuuluvuutta Suomeen todistavat ehdot poistetaan ja kansalaisuus säilyy 22 ikävuoden jälkeen, mikäli henkilö ennen 22. ikävuottaan ilmoittaa haluavansa säilyttää Suomen kansalaisuuden.

Hallituksen esitys Suomen uudeksi kansalaisuuslaiksi sekä perustuslakivaliokunnan asiaa koskeva mietintö luettavana ulkosuomalaisparlamentin kotisivuilla <http://www.uparlamentti.org/>

(Suomen Sillan uutisviikko 5/2003)

Finland keurt dubbele nationaliteit goed

De nieuwe wet over de nationaliteit wordt op zijn vroegst in de zomer 2003 van kracht. Het Finse Parlement heeft de nieuwe wet op de nationaliteit op vrijdag 24 januari 2003 goedgekeurd. De nieuwe wet moet nog door de president bevestigd worden, en volgens het Ministerie van Binnenlandse Zaken treedt de wet naar verwachting op zijn vroegst deze zomer in werking.

De Finse autoriteiten adviseren gegadigden voor de Finse nationaliteit echter nog geduld te hebben, omdat de oude wet nu nog van kracht is. Het heeft nu geen zin om de desbetreffende formulieren aan te vragen, omdat deze nog niet beschikbaar zijn, of zelfs verzoeken hierover in te dienen. Een officiële mededeling volgt zodra de datum van de inwerkingtreding van de wet bekend is. Bovendien zal dan de datum bekend worden gemaakt, vanaf wanneer de verzoekschriften ingediend kunnen worden.

De nieuwe wet staat de dubbele nationaliteit toe. Ook voormalige Finse staatsburgers en hun kinderen, ongeacht leeftijd, kunnen de Finse nationaliteit (opnieuw)krijgen. De Finse nationaliteit kan na een verzoek worden verleend aan personen die de Finse nationaliteit eens zijn kwijtgeraakt als gevolg van het aanvragen van de nationaliteit van een ander land. Ook de eis om voor de 22e verjaardag een speciale connectie met Finland aan te

tonen, teneinde de Finse nationaliteit na die tijd te kunnen behouden, komt te vervallen. Een aanvraag vóór de 22e verjaardag zal in de toekomst volstaan.

Meer over de nieuwe wet op internet site <http://www.uparlamentti.org/>

(Uit: *Suomi Silta* 5/2003; Nederlandse vertaling: Maire Muller-Rönkkö)

Pääsiäismyyjäiset

*Lauantaina 5.4.2003, kello 10 – 18
Rotterdamin Merimieskirkolla
's-Gravendijkwal 64, 3014 EG Rotterdam*

Merimieskirkko täynnä pääsiäisherkuja suoraan Suomesta: mämmiä, pääsiäismunia, makeisia, elintarvikkeita, juomia ja paljon muuta. Tule nauttimaan kahvista, virvokkeista, leivonnaisista ja maistuvaisista pääsiäisherkuista pääsiäiskahvilaamme. Laatujuomaa on tarjolla pääsiäisbaarissamme.

Sydämellisesti tervetuloa!

Paasbazaar

*Zaterdag 5 april van 10 tot 18 uur
Finse Zeemanskerk
's-Gravendijkwal 64, 3014 EG Rotterdam*

Paasdelicatessen rechtstreeks uit Finland
Finse design-artikelen
Paascafé

U bent van harte welkom!

Gedichten – Runoja

zwanen op de Trave
grijze rook stuift langs
voor hij neervalt op het water
worden bomen blauwgroen
en vogels verdwijnen

micro werelden
van mossen bessen grassen
ik buig me voor hen.

joutsenia Trave - joella
harmaa savu painuu ohitse
ennenkun se putoaa veteen
puut muuttuvat sinivihreiksi
ja linnut katoavat

sammalten marjojen ruohojen
pienoismaailmat
kumarrun niiden edessä.

Inez Meter

(*Finse vertaling: Eeva-Marja Stout-Kahila*)

Finse evenementen – Suomalaistahtumat

12.3.	Rotterdam (Finse Zeemanskerk, ☎ 010-436.61.64); Anja Snellman in de Club van levende schrijvers • <i>Elävien kirjailijoiden klubilla Anja Snellman</i>
14. + 15.3.	Den Haag (Dr. Anton Philipszaal); Jorma Panula dirigeert het Residentie Orkest • <i>Jorma Panula johtaa Residentie Orkestia</i>
23.3.	Tilburg (POP-centrum 013); Apocalyptic (Finse Heavy (cello) Rock)
29.3.	Tilburg (POP-centrum 013); Stratovarius (Finse Metal)
29.3. - 30.3. + 5.4. - 6.4.	Amerongen (Galerie Vanouds de Liefde, Overstraat 3-5, ☎ 0343-45.28.44); tentoonstelling "Finse Nesten" - Vóór de opening van de tentoonstelling op 29.3 is er een concert • <i>"Finse Nesten" -taidenäyttely - 29.3. ennen avajaisia konsertti</i>
30.3.	Epe (Grote Kerk, ☎ 0513-41.58.25); concert door de Sneker Cantorij m.m.v. mw. Säilä (kantele), werken van o.a. Mäntyjärvi, Kuula, Kostiainen • <i>Sneker Cantorij'n konsertti (solistina rva Säilä, kantele), ohjelmassa mm. Mäntyjärven, Kuulan, Kostiaisen sävellyksiä</i>
6.4.	Sneek (St. Martinus-aan-de-Singel, ☎ 0513-41.58.25); concert door de Sneker Cantorij m.m.v. mw. Säilä (kantele), werken van o.a. Mäntyjärvi, Kuula, Kostiainen • <i>Sneker Cantorij'n konsertti (solistina rva Säilä, kantele), ohjelmassa mm. Mäntyjärven, Kuulan, Kostiaisen sävellyksiä</i>
10.4.	Algemene Ledenvergadering Vereniging Nederland-Finland • <i>Yleinen jäsenkokous</i>
20.4.	Amsterdam (Het Concertgebouw, ☎ 020-671.83.45); Het Radio Symfonie Orkest o.l.v. Eri Klas speelt o.a. de vijfde symfonie van Sibelius • <i>Alankomaiden radion sinfoniaorkesteri Eri Klasin johdolla soittaa mm. Sibeliuksen viidennen sinfonian</i>
2.5.	Den Haag (Lucent Danstheater, Spui 175, ☎ 070-880.03.33); In het programma Teatralia van Introdans o.a. B12 en een nieuw werk van Jorma Uotinen • <i>Introdansin ohjelmassa Teatralia mm. Jorma Uotisen B12 ja uusi teos, joka saa ensi-iltansa</i>
9.5.	Middelburg (Doopsgezinde kerk, Lange Noordstraat 62, ☎ 0118-63.51.50); Aapo Häkkinen (cembalo) speelt Bach • <i>Aapo Häkkinen soittaa Bachin musiikkia</i>
20.5. - 1.8.	Enschede (Museum Jannink, Haaksbergerstraat 147, ☎ 053-431.90.93); tentoonstelling van Marimekko • <i>Marimekon näyttely</i>
27.5.	Amsterdam (Het Concertgebouw, ☎ 020-671.83.45); Ictus Ensemble o.l.v. Georges-Elie Octors speelt o.a. muziek van Magnus Lindberg • <i>Ictus Ensemble G-E. Octorsin johdolla soittaa mm. Magnus Lindbergin musiikkia</i>
4.8.	Amsterdam (Het Concertgebouw, ☎ 020-671.83.45); Virtuosi di Kuhmo o.l.v. Peter Csaba speelt muziek van Sibelius, Hillborg, Weber en Dvorák • <i>Virtuosi di Kuhmo soittaa Peter Csaban johdolla Sibeliuksen, Hillborgin, Weberin ja Dvorákin sävellyksiä</i>
20.5. - 1.8.	Enschede (Museum Jannink, Haaksbergerstraat 147, ☎ 053-431.90.93); tentoonstelling van Marimekko • <i>Marimekon näyttely</i>

Kokemuksiani suomen kielen ja kulttuurin seminaarista

Yhteensä kuusi hollantilais-suomalaista nuorta otti osaa viime kesänä Suomi-Seuran järjestämään suomen kielen ja kulttuurin seminaariin Kiljavalla. Eräs osanottajista, Bjarne Timonen, kertoo kokemuksistaan.

Täytyy sanoa, että suhtauduin ensin hyvin epäilevästi koko juttuun. Pitäisikö minun uhra-
ta kolme viikkoa kesälomastani joittenkin suomen kielen tuntien takia? Kun vanhempani
saivat minut ylipuhutuksi, päätin kuitenkin lähteä, ja olen iloinen, että he saivat minut
ylipuhutuksi.

Oikeastaan menin kurssille oppiakseni suomea, mutta sen lisäksi ohjelmassa oli paljon
muutakin. Tulin tietämään tavattoman paljon myös suomalaisesta kulttuurista, tavois-
ta, luonnosta ja omista juuristani. Suomen kielen ja kulttuurin tunteja oli joka päivä,
lisäksi tutustuttiin vanhoihin myytteihin, saunaan, puhekieleen, musiikkiin, huumoriin, ja
opittiin esimerkiksi mitä "magnetron" on suomeksi. Lyhyesti sanottuna: näiden kolmen
viikon aikana meille esiteltiin koko suomen kieli ja kulttuuri.

Kurssirakennus sijaitsi mahtavassa ympäristössä Suomen puhtaimman järven rannal-
la (näin minulle kerrottiin). Oli todella hienoa viettää kolme viikkoa näin kauniissa
ympäristössä.

Mutta näiden mielenkiintoisten luentojen lisäksi saatiin kokea paljon muutakin, joka
vain lisäsi innostustani. Joka päivä tuntien päätyttyä lämmitettiin sauna, vedettiin uima-
housut jalkaan ja hypättiin järveen. Varsinkin saunasessiot olivat upeita. Keskusteltiin
miesten kielenkäytöstä (suomalaisnaisten kauneudesta, hehe), kun taas tytöt puhuivat
nauraa hihittäen komeista suomalaisista 'halonhakkaajista'. Saunan jälkeen ohjelmassa
oli kaikkea mukavaa kuten karaokea ja filmejä, tai jäätiin muuten vain istuskelemaan
kurssirakennuksen olohuoneeseen.

Joka perjantai menttiin tutustumaan johonkin museoon tai historialliseen monumenttiin,
eikä se ollut missään nimessä tylsää. Sen jälkeen jäätiin Helsinkiin, ja alettiin juhlia.
Harvoin olen nähnyt niin paljon kauniita naisia samassa diskossa. Kun innokkaat suo-
malaispojat roikkuivat kurssimme tyttöjen kannoilla, me yritimme saada alulle kunnon
keskustelun Suomen naispuolisen väestön kanssa käyttämällä kaikkia kurssilla oppimiam-
me uusia sanoja. Helsinki on myös kaupunkina tosi fantastinen paikka, superpuhdas ja
kaikin puolin kaunis.

Voisin kirjoittaa kurssista vielä vaikka kuinka paljon, mutta ennen kaikkea kehottaisin
jokaista osallistumaan itse tälle kurssille, sillä uskallan vannoa käsi sydämellä, että minulla
oli mahdolloman hauskaa.

Voit katsella valokuvia nettiosoitteesta <http://www.kiljava.tk/>

Bjarne Timonen

(Käännös: Maire Muller-Rönkkö)

Mijn ervaringen op de cursus over de Finse taal en cultuur

Totaal 6 Nederlands-Finse jongeren hebben vorig jaar deelgenomen aan de cursus over de Finse taal en cultuur van Suomi-Seura in Kiljava. Een van de deelnemers, Bjarne Timonen, vertelt hier over zijn ervaringen.

Ik moet zeggen dat ik ten eerste best sceptisch was tegenover het hele gebeuren. Drie weken van m'n vakantie opgeven voor wat Finse lessen? Eenmaal overgehaald door m'n ouders besloot ik toch te gaan. En ik ben blij dat ze me over hebben gehaald.

Fins leren is eigenlijk waarvoor ik kwam, maar er kwam nog veel meer bij kijken. Ik heb ontzettend veel geleerd over de cultuur, de gebruiken, de natuur en m'n eigen roots. Elke dag krijg je Finse lessen over de taal en de cultuur, je leert over de oude mythes, de sauna, de Finse straattaal, de muziek, de humor, hoe je "magnetron" in het Fins zegt. Kortom; de hele Finse taal en cultuur kregen we in drie weken voorgeschoteld.

Het gebouw bevindt zich in een prachtige omgeving, met (heb ik mij laten vertellen) het mooiste meer van Finland. Het was echt verrukkelijk om een tijd lang in zo'n mooie omgeving te leven.

Maar naast al deze boeiende lessen was er nog veel meer waardoor ik echt enthousiast ben geworden. Elke dag na de lessen werd de sauna warm gemaakt, gingen de zwembroeken aan en werd het meer onveilig gemaakt. Vooral de sauna-sessies waren gaaf. Wij hadden het over stoere mannen praat (over de schoonheid van Finse vrouwen, hehe) en de vrouwen hadden het giechelend over de prachtige Finse houthakkers. Na de sauna waren er allerlei leuke activiteiten, zoals karaoke, films, of gewoon met z'n allen in de woonkamer hangen.

Elke vrijdag gingen we allerlei musea en historische monumenten bezoeken, maar absoluut geen saai. Daarna, werden we in Helsinki afgezet en barstte het feest pas echt los. Zelden heb ik zulke mooie vrouwen in één discotheek gezien. Terwijl de meisjes van het kamp achterna werden gezeten door opgewonden Finnen, probeerden wij een goed gesprek aan te knopen met de Finse vrouwelijke bevolking door middel van alle nieuwe woorden die wij had hadden geleerd. En ook de stad Helsinki is echt fantastisch, superschoon en bijna alles is even mooi.

Er zijn nog duizenden dingen die ik zou willen opschrijven, maar ik zou vooral aanraden om gewoon eens een keertje mee te doen aan deze course, want ik durf met m'n hand op m'n hart te zeggen dat ik de tijd van m'n leven heb gehad.

Er staan ook nog foto's op het internet op <http://www.kiljava.tk/>

Bjarne Timonen

Fins onafhankelijkheidsfeest

Op zaterdag 7 december 2002 kwamen de Finse Nederlanders en de Nederlandse Finnen bijeen om alweer de 85ste verjaardag van de Finse onafhankelijkheid te vieren. Samen met de Dutch-Finnish Trade Guild hadden de leden van de Vereniging Nederland-Finland een mooie en statige locatie gekozen in Den Haag: De Nieuwe of Litéraire Sociëteit De Witte.

Dit prachtige gebouw, dat uit het begin van de 19e eeuw stamt, verpersoonlijkt de rijkdom en culturele erfenis van verscheidene eeuwen welvaart, die daaraan voorafgingen en de Lage Nederlanden tot in de verre uithoeken van de wereld bekend maakten.

Onwillekeurig denk je dan terug aan de rol, die enkele Nederlanders ook bij de vrijmaking van Finland van het Russische rijk hebben gespeeld. Erg toevallig lees ik net een klein berichtje in de krant, dat de Nederlander Bart Braafhart uitgeroepen is tot Lap van het jaar in Salla en 104 andere genomineerden achter zich liet. Hij had veel betekend voor de promotie van het toerisme naar het gebied rond Salla in Fins Oost Lapland. Verheugd stel je dan vast, dat het ook mogelijk is om het begrip integratie op zeer positieve wijze uit te dragen. Hulde ook voor de Finse lokale autoriteiten om de onderscheiding aan een niet-Finse ingezetene toe te kennen. Eigenlijk moet zo'n krantenbericht breed uitgemeten op de voorpagina gezet worden, zodat hele groeperingen eraan herinnerd kunnen worden, dat integreren ook zó kan.

Bij haar openingswoord stond Irma Schoemakers-Salkinoja stil bij de overeenkomsten en verschillen tussen de Finse en Nederlandse cultuur en volksaard en niet te vergeten het "volle" Nederland tegenover het bijna "lege" Finland als het op inwoners per km² aankomt. De voorzitter van de Trade Guild, de heer Beckman, memoreerde de onwaarschijnlijk sterke terugkomst van de Finse economie, die zich rond 1990 in een diep dal had bevonden en nu in blakende welstand verkeert.

De Finse ambassadeur Pekka Säilä ging (uiteraard) in vogelvlucht langs de Finse historie sedert de losmaking van Rusland in 1917, de toetreding tot de EU, de op handen zijnde uitbreiding met meerdere voormalige Oostbloklanden zoals o.a. Estland en hij vermeldde enige cijfers en posities van de Finse export naar stabiele handelspartners als Nederland en België en een iets minder stabiel land als Duitsland.

Met z'n allen zijn we het erover eens: laten we het verleden niet vergeten, maar het oog vol optimisme op de toekomst richten en hopen dat de reeds goede banden tussen het Finse en Nederlandse volk nog sterker worden. En als Nederland voor sommige Nederlanders echt te vol wordt, is er altijd nog de mogelijkheid om samen met zijn/haar Finse partner en kinderen ergens in Lapland een nieuwe toekomst op te bouwen. Muggen vinden we overal!

Voor het wat minder serieuze deel van de avond werden de aanwezigen verrast door een koor dat bestond uit vier Finnen, dat op uitstekende wijze enige Zweeds- en Finstalige liedjes ten gehore bracht. Zij hadden ondanks weinig tijd voor een degelijke oefenperiode kans gezien om de liedjes zeer plezierig en muzikaal te vertolken, maar daarvoor had dan ook volgens de leider van het viertal de zweep moeten knallen.

Tijdens het goede diner konden we weer de voetjes van de grond laten komen en ons uitleven in het uitproberen van verschillende dansstijlen op de klanken van het zeer goede gezelschap van Pauliina May with Finnish Feelings.

Pauliina en haar bandleiden gaven er blijk van alle muziekstijlen uitstekend te beheersen en verhoogden de stemming onder de aanwezigen op vakkundige wijze.

Hugo Haasnoot

Suomen itsenäisyyspäiväjuhla

Lauantaina 7. joulukuuta 2002 kokoontuivat suomalaiset hollantilaiset ja Hollannin suomalaiset viettääkseen Suomen 85. itsenäisyyspäivää. Alankomaat-Suomi Yhdistyksen jäsenet olivat yhdessä hollantilais-suomalaisen Kauppakillan kanssa valinneet upean ja arvokkaan juhlanviettopaikan Haagissa: De Nieuwe, tai Litéraire Sociëteit De Witte.

Tämä arvokas rakennus, joka on peräisin 1800-luvulta, edustaa tämän aikakauden ja sitä edeltäneiden vuosisatojen rikkauksia ja kulttuuriperintöä minkä johdosta Hollanti tunnettiin maailman joka kolkassa.

Vääjäämättä tulee myös mieleen niiden muutamien hollantilaisten rooli Suomen erottautumisessa Venäjästä. On todella sattumaa, että luin juuri myös pienen sanomalehtiuutisen hollantilaisesta Bart Braafhartista, joka oli valittu vuoden lappilaiseksi Sallassa hänen päihitettyä 104 muuta ehdokasta. Hän on huolehtinut Sallan alueen turismin tunnetuksi tekemisestä Suomen Itä-Lapissa. On ilo huomata, että käsite integraatio on mahdollista toteuttaa näin positiivisella tavalla. Nostan hattua suomalaisille paikallisvirkamiehille, jotka soivat kunnian ulkomaalaiselle. Oikeastaan tällainen artikkeli kuuluisi olla etusivun uutisena muistuttamassa siitä, että integraatio voi tapahtua tälläkin tavalla!

Avajaispuheenvuorossaan Irma Schoenmakers-Salkinoja keskittyi suomalaisen ja hollantilaisen kulttuurin ja kansanpiirteiden yhtenäisyyksien ja eroavaisuuksien vertailuun unohtamatta verrata ”täyttä” Hollantia melkein ”tyhjään” Suomeen katsottaessa väestömäärää neliökilometriä kohti. Kauppakillan puheenjohtaja, herra Beckman, muisteli uskomatonta Suomen talouden elpymistä joka vielä vuoden 1990 paikkeilla oli ollut pohjalukemissa ja mikä nyt elää terveessä korkeasuhdanteessa.

Suomen suurlähettiläs Pekka Säilä piti (todellisen) yleiskatsauksen Suomen historiasta alkaen Venäjästä erottautumisesta vuonna 1917 EU:hun liittymiseen, EU:n käsillä olevasta entisten Itäblokin maiden, kuten Viron avulla tapahtuvasta laajenemisesta ja mainitsi muutamia lukuja Suomen viennistä vakaisiin kauppakumppaneihin kuten Hollantiin ja Belgiaan sekä hieman epävakaisempiin maihin kuten Saksaan.

Kaikki olivat yhtä mieltä seuraavasta: olkaamme unohtamatta eilistä, kääntäkäämme optimistinen katseemme tulevaisuuteen ja toivokaamme, että jo olemassa olevat hyvät Suomen ja Hollannin väliset suhteet vahvistuvat entisestään. Ja jos Hollanti jonkun hollantilaisen mielestä on liian täynnä, ainahan voi muuttaa suomalaisen partnerin ja lasten kanssa jonnekin Lappiin rakentamaan uutta tulevaisuutta. Hyttysiähän on kaikkialla!

Illan epävirallisemmassa osuudessa yllätti 4 suomalaisen muodostama kuoro esiintymisellään laulamalla ruotsin- ja suomenkielisiä lauluja. Vähästä harjoitteluajastaan huolimatta heidän onnistui tulkita laulut erittäin miellyttävällä ja musikaalisella tavalla, mutta kuoron johtajan mukaan nelikko oli kyllä saanut harjoitteluajana raipasta.

Onnistuneen illallisen aikana saimme taas astua parketille kokeilemaan erilaisia tanssityylejä erinomaisen kokoonpanon, Pauliina Mayn ja Finnish Feelingsin tahdittamana.

Pauliina yhtyeineen todisti hallitsevansa kaikki musiikkityylit hienosti ja nosti sen myötä juhlan tunnelman korkealle ammattilaisen ottein.

Hugo Haasnoot

(Käännös: Minna Rätty)

Musiikkileikkikoulu

Tervetuloa muskariin laulamaan ja leikkimään suomalaisia lauluja sekä tapaamaan muita vanhempia! Opettajana musiikinopettaja Kaija-Leena Lappalainen. Ryhmät muodostetaan ikäryhmien mukaan (0-7 -vuotiaat). Kokoonnumme keskiviikko- ja /tai lauantai-iltapäivisin. Paikkoina vaihdellen: Zeist, Gouda ja Rotterdam. Lisätietoja: Kaija-Leena Lappalainen, ☎ 0317-42.04.94

Zomercursussen van Suomi Seura in 2003 / Suomi-Seuran kesäkurssit 2003

- Finse taal en cultuur voor jongeren van Finse afkomst/Suomen kielen ja kulttuurin seminaari ulkosuomalaisnuorille 30.6.-18.7.2003, Kiljava. Leeftijd/ikä 18-30.
- Finse taal en cultuur voor volwassenen van Finse afkomst/Suomen kielen ja kulttuurin kesäkurssi aikuisille ulkosuomalaisille 11- 22.8.2003, Helsinki.
- Opfriscursus Fins voor Finnen die langdurig in het buitenland wonen/Kielenhuoltokurssi pitkään ulkomailla asuneille ulkosuomalaisille 4-6.8.2003, Helsinki.

Info: 🌐 <http://www.suomi-seura.fi/>

Maire Muller-Rönkkö, ☎ 0252-67.34.44, ✉ speco.muller@wxs.nl

Anja Snellman: De tijd op de huid

Op woensdag 12 maart om 19.30 is er in de Finse Zeemanskerk ('s-Gravendijkwal 64, Rotterdam, ☎ 010-436.61.64) in het kader van de 'Club van levende schrijvers', een ontmoeting georganiseerd met Anja Snellman (1954), een sterke vrouw afkomstig uit een arbeiderswijk van Helsinki, die sinds haar debuut als schrijfster de aandacht heeft getrokken. In het Nederlands is onlangs haar roman 'De tijd op de huid' (*Ihon aika*, 1993) verschenen. Het boek behandelt de pijnlijke relatie tussen moeder en dochter, de zoektocht naar het verleden, de confrontatie met de werkelijkheid van de moeder en het hervormen en hervinden van zichzelf.

Georganiseerd in samenwerking met het Fins Cultureel Instituut voor de Benelux en the Finnish Literature Information Centre

Anja Snellman: Ihon aika

'Living Authors' Clubilla tapaamme (keskiviikkona 12.3.2003 klo 19.30, Suomen Merimieskirkko, 's-Gravendijkwal 64, Rotterdam ☎ 010-436.61.64) Anja Snellmanin (1954), Helsingin työläiskaupungin osasta tulevan voimakkaan naisen, jonka teokset ovat esikoisesta lähtien herättäneet huomiota ja keskustelua. Hollanniksi on juuri ilmestynyt hänen teoksensa *Ihon aika* (1993). Kirjassa käsitellään äidin ja tyttären kipeää suhdetta, menneisyyden etsintää, äidin todellisuuden kohtaamista ja minän/minien uudesti muotoutumista ja löytymistä.

Järjestetty yhteistyössä Suomen Benelux-instituutin ja Suomen kirjallisuuden tiedotuskeskuksen kanssa

Syyskuussa 2003 aloittaa Groningenissa toimintansa uusi Suomi-koulu!

Suomi-koulu antaa täydentävää suomen kielen opetusta suomea toisena kielenään tai äidinkielenään puhuville lapsille. Koulun tarkoituksena on välittää kielen opetuksen ohella suomalaisia perinteitä ja kulttuurin erityispiirteitä. Syksyllä 2003 aloittaa esikoululaisten ryhmä (4–7 -vuotiaat). Keväällä 2004 perustetaan lisäksi leikkiryhmä (2–3 -vuotiaat). Opetusta annetaan joka toinen lauantai kello 10–12 Groningenin Steiner-koulun tiloissa.

Oletko kiinnostunut? Tiedätkö jonkun, joka saattaisi olla kiinnostunut?

Ota yhteyttä Riinaan (puheenjohtaja) tai Elinaan (sihteeri) – kerromme mielellämme lisää koulun toiminnasta.

Riina Leppänen, ☎ 050–526.46.83, ✉ riina.leppanen@home.nl

Elina Aaltonen, ☎ 050–542.21.66, ✉ aaltonen@castel.nl

In september 2003 start de Finse school van Groningen!

De Finse school geeft aanvullend onderwijs in de Finse taal aan kinderen die Fins als tweede taal of moedertaal spreken. Daarnaast is het doel van de school om de kinderen kennis te laten maken met Finse tradities en cultuur. In het najaar van 2003 start een eerste groep voor kinderen van 4 t/m 7 jaar. In het voorjaar van 2004 zal een peutergroep gestart worden (2 t/m 3 jaar). Bijeenkomsten worden om de week op zaterdagochtend in de Vrije School in Groningen georganiseerd van 10 tot 12 uur.

Bent u geïnteresseerd? Kent u iemand die mogelijk geïnteresseerd is?

Neem dan contact op met Riina (voorzitter) of Elina (secretaresse) – wij vertellen graag meer over onze school.

Riina Leppänen, ☎ 050–526.46.83, ✉ riina.leppanen@home.nl

Elina Aaltonen, ☎ 050–542.21.66, ✉ aaltonen@castel.nl

Petronella: Een legende in Lapland

Een opmerkelijk verhaal over een bijzonder mooie, jonge Nederlandse vrouw die na een tocht van 100 kilometer door drassige onbewoonde gebieden terecht komt in een goudzoekerskamp bij Lemmenjoki in Lapland. Zij betovert velen met haar charmes maar wordt uiteindelijk gearresteerd en het land uitgezet. Petronella: avonturierster, spionne of oplichtster? Een mysterie dat steeds weer terugkeert in de media, nu in de Nederlandse vertaling door Arnold Pieterse.

Omstreeks half maart 2003 voor € 16,50 verkrijgbaar in de boekhandel. ISBN 90-6410-384-4.

Op de Paasbazaar in de Finse Zeemanskerk op zaterdag 5 april is het boek te verkrijgen tegen de gereduceerde prijs van € 15,-.

In memoriam: Dosentti Osmo Nikkilä (1933-2002)

Hierbij een verkorte, bijgewerkte en door mij in het Nederlands vertaalde weergave van het in memoriam, dat gepubliceerd is in de Helsingin Sanomat van 4 januari 2003, en dat geschreven is door professor Jorma Koivulehto, professor-emeritus aan de Universiteit van Helsinki en een persoonlijke vriend van Osmo Nikkilä:

De Finse taalexpert en oud-wetenschappelijk medewerker aan de Rijksuniversiteit Groningen, Dr Osmo Nikkilä, is na een kort ziekbed op 17 december in Helsinki overleden. Osmo Nikkilä heeft naam gemaakt als deskundige op het gebied van de Finse etymologie (deel van de taalwetenschap dat de herkomst, oorsprong en daarmee vaak ook de geschiedenis van woorden of woordgroepen onderzoekt), met name de etymologie van de Germaanse leenwoorden.

Vanaf 1979 tot aan zijn pensionering in 1994 heeft Osmo als wetenschappelijk onderzoeker gewerkt aan de Rijksuniversiteit Groningen, waar hij in 1985 is gepromoveerd. Hij was één van de meest vooraanstaande onderzoekers van de oud-Finse taal en hij was in het bijzonder gespecialiseerd in Germaanse leenwoorden. Zijn verlies betekent een hiaat in dit onderzoeksveld.

Osmo was getrouwd met Nosje Heijbroek. Na zijn pensionering in 1994 zijn zij naar Helsinki verhuisd. Hij was een evenwichtig en bescheiden persoon, maar in het wetenschappelijk werk onverbiddelijk. Het helpen en ondersteunen van andere onderzoekers was eigenlijk een tweede natuur van hem, en dat heb ik vele malen meegemaakt.

Wij wensen Nosje veel sterkte met het verwerken van dit verlies. Osmo heeft mij ook verschillende keren op een bescheiden en rustige, maar uiterst precieze manier geholpen met het schrijven van Finse teksten.

Stephan Vermeulen,
Voorzitter Nederlandse Vereniging in Finland

Dosentti Osmo Nikkilä (1933 - 2002)

Helsingin Sanomissa ilmestyi 4.1.2003 muistokirjoitus, jonka on kirjoittanut professori Jorma Koivulehto, Helsingin yliopiston täysinpalvellut professori ja Osmo Nikkilän henkilökohtainen ystävä. Allaoleva on allekirjoittaneen siitä lyhentämä ja muokkaama versio:

Kielentuntija ja eläkkeellä oleva Groningenin yliopiston fennougristiikan laitoksen tutkija tri Osmo Nikkilä kuoli Helsingissä 17. joulukuuta lyhyen sairauden jälkeen. Osmo Nikkilä on suomen etymologian ja nimenomaan germaanisten lainasanojen etymologian arvostettu asiantuntija (etymologia tutkii sanojen syntyperää ja tekee niiden pohjalta johtopäätöksiä kielen historiasta).

Vuodesta 1979 eläkkeelle lähtöönä asti 1994 Osmo toimi tutkijana ja opettajana Groningenin yliopistossa, jossa hän väitteli v. 1985. Osmo oli vanhan kirjasuomen parhaita asiantuntijoita (ja hänen kuolinilmoituksessaan olikin Mikael Agricolan psalmi 23 vuodelta 1551, PSS) ja hänen erikoisalansa oli germaaniset lainasanat. (Hänen panoksensa Groningenissa ilmestyvään germaanisten lainasanojen sanakirjaan on korvaamaton, PSS) Hänen poismenonsa on menetys, joka jättää suuren aukon tähän tutkimuskenttään. Osmo oli naimisissa Nosje Heijbroekin kanssa. He muuttivat v. 1994 Osmon eläkkeelle siirtymisen jälkeen Helsinkiin. Hän oli tasapainoinen ja vaatimaton henkilö, mutta tie-teellisessä työssään tinkimätön. Toisten tutkijoiden auttaminen ja tukeminen oli hänen toinen luontonsa, ja sain kokea sen monta kertaa.

Toivotamme Nosjelle voimaa selviytyä tästä menetyksestä. Osmo on auttanut myös minua monta kertaa vaatimattomalla ja rauhallisella mutta erittäin täsmällisellä tavalla suomalaisten tekstien kirjoittamisessa.

Stephan Vermeulen,
Nederlandse Vereniging in Finland, puheenjohtaja
(*Käännös, ja pari huomautusta: Päivi Schot-Saikka*)

Aletta Jacobs en Rosina Heikel

Er zijn veel overeenkomsten tussen Aletta Jacobs (1854-1929), de eerste vrouwelijke arts in Nederland en Rosina Heikel (1842-1929), de eerste vrouwelijke arts in Finland. In een tijd dat het de algemene opvatting was dat vrouwen zich alleen mochten bezighouden met huishoudelijke werkzaamheden, zoals kinderen verzorgen en handwerken, hebben zij op een bewonderenswaardige manier de vooroordelen in respectievelijk Nederland en Finland, getrotseerd. Zij hebben zich ook beiden intensief en met succes ingezet voor vrouwenkiesrecht in hun land en een verbetering van de positie van vrouwen in de maatschappij.

Ik weet niet of zij elkaar ooit hebben ontmoet, al is dit niet onmogelijk omdat zij beiden veel hebben gereisd en veel symposia hebben bijgewoond over vrouwenemancipatie. In haar autobiografie vertelt Aletta Jacobs wel dat zij contact heeft gehad met de Finse schrijfster en activiste voor vrouwenrechten, Alexandra von Gripenberg. In Finland verkregen vrouwen stemrecht in 1906 en het was hiermee het eerste land in Europa! Het werd gevolgd door Noorwegen in 1913 en Denemarken in 1915. In Nederland, evenals in Zweden, werd het algemeen kiesrecht pas ingesteld in 1919, terwijl dit, om nog maar eens een land te noemen, in België pas gebeurde in 1948.

Aletta Jacobs was de achtste in een gezin van twaalf kinderen. Zij is geboren in de Groningse plaats Sappemeer, waar haar vader huisarts was. Hij is evenals haar oudste broer, die dertien jaar ouder was en ook arts is geworden, een inspirerend voorbeeld voor haar geweest. Al op haar zesde jaar stond het voor haar vast dat zij ook dokter wilde worden. Er werd bij haar thuis geen verschil gemaakt tussen jongens en meisjes en het was helemaal niet bij haar opgekomen dat een medische studie niet open stond voor een meisje. Haar vader nam Aletta mee naar sommige van zijn patiënten en sprak met haar over de ziektegevallen, waardoor haar belangstelling voor het vak steeds maar groeide.

Na een opleiding gevolgd te hebben voor leerling-apotheker en zij enige tijd als toevoorder op de HBS in Groningen had gezeten (deze middelbare school stond in die tijd alleen open voor jongens en Aletta was het eerste meisje in Nederland dat in de banken van een HBS heeft mogen plaats nemen) hoorde Aletta dat een zoon van een Groningse hoogleraar op grond van het zelfde diploma voor leerling-apotheker, was toegelaten tot de studie medicijnen aan de Universiteit van Groningen. Zij vroeg speciale toestemming aan Minister President Thorbecke, om ook aan de universiteit te worden toegelaten. Uiteindelijk kreeg zij deze toestemming, maar wel met een proeftijd van een jaar. Blijkbaar wilde deze politicus, hoewel vooruitstrevend voor zijn tijd, toch eerst nog even de kat uit de boom kijken of een vrouw hier wel toe in staat was. In 1877 en 1878 slaagde ze voor de artsexamens, hoewel zij door verschillende professoren was tegengewerkt, en op 8 maart 1879 promoveerde zij tot doctor in de medicijnen.

Aletta Jacobs (1854-1929)

Aletta vestigde haar praktijk in Amsterdam, aan de Herengracht. Daar bleef het niet bij. Waar zij misstanden zag, kwam zij in verzet. Winkeljuffrouwen die destijds verplicht

waren te staan, kregen vooral door haar invloed in 1902 wettelijk het recht op zitgelegenheid. Aan vrouwen die uitgeput raakten van zwangerschap op zwangerschap schreef zij een voorbehoedsmiddel voor, wat ongekend was voor die tijd. Zij trouwde met een medestander, Carel Victor Gerritsen (1850-1905), die lid is geweest van zowel de gemeenteraad van Amsterdam, de provinciale staten van Noord-Holland, als de Tweede Kamer in Den Haag. Het echtpaar kreeg een dochtertje, dat maar één dag heeft geleefd.

De strijd om het vrouwenkiesrecht werd ook één van de zaken waar Aletta zich voor heeft ingezet. Vrouwen waren expliciet van het stemrecht uitgesloten en in 1894 werd de Vereniging voor Vrouwenkiesrecht (VVK) opgericht. In 1903 werd Aletta presidente van de VVK om dat vele jaren te blijven. Pas in 1919 kwam de overwinning: vrouwen kregen dezelfde stemrechten als mannen. In 1922 kwam de kroon op het werk, toen zij en andere Nederlandse vrouwen voor het eerst een stembriefje kregen.

Rosina Heikel is in 1842 in Kaskinen geboren, dat aan de Botnische Golf ligt tussen Pori en Vaasa. Na haar geboorte werd haar vader burgemeester van Kokkola en vervolgens burgemeester en medewerker van de rechtbank in Oulu. Haar oudste broer werd jurist en haar jongste broer behaalde het kandidaatsexamen in de medicijnen voordat hij op jonge leeftijd overleed.

Rosina ging naar school in Pietarsaari, Vaasa en Helsinki, en vervolgens naar een opleidingsinstituut voor vrouwen in Porvoo. Vanaf haar schooltijd droomde zij er van dat jongens en meisjes gelijke kansen zouden hebben in de maatschappij. In 1862 besloot zij om arts te worden.

In 1865 reisde zij naar Stockholm waar zij cursussen volgde in gymnastiek en fysiotherapie, waarna zij in 1866 terugging naar Helsinki om een cursus verloskunde te volgen. Hierna is zij weer naar Stockholm teruggegaan waar zij haar kennis van de anatomie heeft verbeterd door een lichaam te ontleden dat zij speciaal voor dit doel had gekocht.

In de herfst van 1870 werd zij aan de Universiteit van Helsinki toegelaten om colleges in de fysiologie te volgen. In het volgende jaar kreeg zij een speciale toestemming van de Russische tsaar om medicijnen te gaan studeren, hoewel zij niet officieel tot de universiteit werd toegelaten. In 1871 verkreeg zij de graad van *'lisensiaatti'* in de medicijnen en kreeg beperkte toestemming om als arts te gaan werken. De beperking gold haar patiënten. Zij mocht alleen vrouwen en kinderen behandelen en kreeg nooit toestemming om onbeperkt een medische praktijk uit te oefenen.

Nadat zij in 1878 als eerste vrouw in Finland en heel Scandinavië afgestudeerd was in de medicijnen, ontving zij een beurs die het haar mogelijk maakte om door Europa te reizen. Daarna werkte zij in Vaasa en vanaf 1883 in Helsinki, waar een speciale vacature voor haar was gecreëerd als stadsgynaecoloog door middel van donaties. In 1889 werd de naam van deze functie veranderd in stadskinderarts en gynaecoloog.

Rosina was een fervent feministe, voorvechtster van onderwijs voor vrouwen en een tegenstandster van gelegaliseerde prostitutie. Zij is één van de oprichtsters geweest van de *'Naisialiitto Unioni'*, een organisatie die zich inzette voor de rechten van vrouwen.

In 1905 bood de *'Unioni'* de Finse Landdag twee petitie's aan. In de eerste wordt aangedrongen op algemeen kiesrecht voor zowel vrouwen als mannen. In de tweede wordt verzocht de voogdij van mannen over vrouwen af te schaffen, daar dit het grootste obstakel was voor het verkrijgen van het veelbegeerde gelijkheidsbeginsel, het vrouwenkiesrecht. In dat zelfde jaar werd in Helsinki een actiecomité opgericht dat algemeen kiesrecht eiste voor alle burgers vanaf 21 jaar. Het werd spoedig gevolgd door comités

in het hele land en het bijzondere voor die tijd was dat in die comités vrouwen zaten uit alle rangen en standen, ook naaisters bijvoorbeeld.

De Finse Landdag ging over stag bij zoveel actie. In mei 1906 werd bij wet een parlement ingesteld, bestaande uit één Kamer. Eveneens werd bij wet het algemeen kiesrecht toegekend aan alle inwoners vanaf 24 jaar. Tot dat eerste Finse parlement traden 19 vrouwen toe, waaronder Miina Silanpää, die van 1926 tot en met 1927 Finland's eerste vrouwelijke minister was.

De 'Unioni' zette zich ook in voor het rechtzetten van drie zaken in eigen land. In die tijd besliste de echtgenoot over de bezittingen van zijn vrouw, vrouwen mochten niet bij de overheid werken en op grond van een wet uit 1734 waren meisjes huwbaar vanaf 15 jaar. Het duurde nog vele jaren voor dit streven werd gerealiseerd.

Rosina is ongetrouwd gebleven. Hoewel zij twaalf jaar ouder was dan Aletta Jacobs, is zij in het zelfde jaar als Aletta overleden, in 1929. Zij was toen 87 jaar oud en Aletta 75 jaar. Het is opvallend hoe vergelijkbaar de levensloop van deze twee gedreven vrouwen is geweest. Zij kwamen beiden uit een plaats op het platteland uit een intellectueel milieu. Als burgemeester had Rosina's vader vermoedelijk een meer invloedrijke positie dan Aletta's vader, die maar een plattelandsarts was. Het lijkt er ook op dat Aletta met meer weerstanden van de 'mannenlobby' in Nederland te kampen heeft gehad dan Rosina in Finland. Dus hoewel zij twaalf jaar ouder was, leek Finland toen al wat meer rijp voor vrouwenemancipatie dan Nederland. Aan de andere kant, in tegenstelling tot Rosina, mocht Aletta ook manlijke patiënten behandelen. Internationaal gezien heeft Aletta meer naam gemaakt, o.a. door haar nauwe contacten met Carrie Chapman Catt, die jarenlang voorzitter is geweest van de 'Wereldbond voor Vrouwenkiesrecht', die in 1904 werd opgericht in Berlijn.

Arnold Pieterse

Aletta Jacobs ja Rosina Heikel

Alankomaiden ensimmäisen naispuolisen lääkärin Aletta Jacobsin (1854-1929) ja Suomen ensimmäisen naispuolisen lääkärin Rosina Heikelin (1842-1929) välillä on monia yhtäläisyyksiä. Aikana, jolloin yleisen mielipiteen mukaan naiset saivat vain toimia kotitalouden piirissä, kuten lasten hoidossa ja käsitöiden parissa, nämä naiset uhmasivat vastaavasti Alankomaissa ja Suomessa ennakkoluuloja loistavasti. Kumpikin paneutui perusteellisesti ja menestyksellä hankkimaan naisille äänioikeutta ja mutenkin parantamaan naisten asemaa yhteiskunnassa.

En tiedä, tapasivatko nämä naiset toisensa, eikä se olisi ollut mahdotontakaan. Kumpikin matkusteli paljon ja osallistui lukuisiin naisemansipaatiota käsitteleviin symposioihin. Omaelämäkerrassaan Aletta Jacobs kylläkin kertoo olleensa yhteydessä suomalaisen kirjailijaan ja naisten oikeuksien puolesta taistelevaan Alexandra von Gripenbergiin. Suomessa naiset saivat vuonna 1906 äänioikeuden ensimmäisinä Euroopassa. Norja seurasi vuonna 1913 ja Tanska vuonna 1915. Alankomaissa samoin kuin Ruotsissa saatiin yleinen äänioikeus vasta vuonna 1919 kun taas, esimerkiksi Belgiassa vasta vuonna 1948.

Aletta Jacobs oli kahdestatoista lapsesta kahdeksas. Hän syntyi Groningenin Sappemee-rissä, jossa hänen isänsä toimi kunnanlääkärinä. Isä samoin kuin kolmetoista vuotta vanhempi veli oli Aletalle inspiroiva esimerkki. Jo kuusivuotiaana hän halusi myös tulla lääkäriksi. Kotona ei tehty eroa tyttöjen ja poikien välillä eikä hänelle tullut mieleenkään, että lääketieteen opiskelu ei ollut sallittua tytölle. Isä otti Aletan mukaan muutamalle

sairaskäynnille ja keskusteli hänen kanssaan sairauksista sillä seurauksella, että Aletan mielenkiinto ammattia kohtaan vain kasvoi.

Opiskeltuaan apteekkarioppilaaksi ja oltuaan jonkin aikaa oppikoulun yläluokilla kuunteluoppilaana Groningenessa (tämä oppikoulu oli siihen aikaan avoin vain pojille, ja Aletta oli Alankomaissa ensimmäinen tyttö, joka sen koulun penkillä istui) kuuli Aletta, että erään groningenilaisen professorin poika, jolla oli sama apteekkarioppilaan koulutus kuin hänellä, oli päässyt Groningenin yliopistoon opiskelemaan lääketiedettä. Aletta pyysi erikoislupaa pääministeri Thorbeckeltä voidakseen myös opiskella yliopistossa. Vihdoin viimein hän sai luvan, mutta vain yhden vuoden koeajalle. Luultavasti tämä poliitikko halusi, vaikka olikin aikaansa edellä, olla varovainen ja katsoa, kykeneekö nainen yleensä opiskelemaan yliopistossa. Vuosina 1877 ja 1878 Aletta läpäisi lääkärintutkinnot, vaikka useat professorit olivat häntä vastaan. 8. päivä maaliskuuta 1879 hän väitteli lääketieteen tohtoriksi.

Rosina Heikel (1842-1929)

Aletta aloitti praktiikan Amsterdamissa, Herengrachtilla. Mutta se ei riittänyt. Hän taisteli epäkohtia vastaan. Myyjättäret, joiden velvollisuus tuohon aikaan oli seistä töissä saivat Aletan ansiosta vuonna 1902 laillisen oikeuden istua. Naisille, jotka uupuivat tiheiden raskauksien takia, hän määräsi ehkäisyvälineitä, mikä tuohon aikaan oli ennenkuulumatonta. Aletta meni häntä tukeneen Carel Victor Gerritsenin (1850-1905) kanssa naimisiin. Tämä oli ollut sekä Amsterdamin kaupunginvaltuuston että Pohjois-Hollannin maakuntahallituksen kuin myös eduskunnan jäsen Haagissa. Avioparille syntyi tytär, joka eli vain yhden päivän.

Naisten äänioikeuksien puolesta taisteleminen oli yksi niistä aiheista, joihin Aletta paneutui. Naisilla ei ollut minkäänlaista äänioikeutta, ja vuonna 1894 perustettiin Vereniging voor Vrouwenkiesrecht, Naisten Äänioikeuksien Yhdistys. Vuonna 1903 tuli Aletasta sen puheenjohtaja moneksi vuodeksi. Vasta vuonna 1919 tuli voitto, naiset saivat samat äänioikeudet kuin miehet. Vuonna 1922 työ kruunattiin Aletan ja muiden naisten saadesa ensimmäistä kertaa äänestyslupukkeensa.

Rosina Heikel syntyi vuonna 1842 Pohjanlahden rannalla Porin ja Vaasan välillä sijaitsevassa Kaskisessa. Syntymän jälkeen Rosinan isästä tuli Kokkolan pormestari ja sen jälkeen Oulun pormestari ja tuomioistuimen virkamies. Rosinan vanhimmasta veljestä tuli lakimies, ja hänen nuorin veljensä läpäisi lääketieteen kandidaatin tutkinnon ennen varhaista kuolemaansa.

Rosina kävi koulua Pietarsaareissa, Vaasassa ja Helsingissä. Sen jälkeen hän meni Porvoon Naisopistoon. Jo koulutyttönä hän haaveili poikien ja tyttöjen yhteiskunnallisesta tasa-arvosta. Vuonna 1862 hän päätti tulla lääkäriksi.

Vuonna 1865 Rosina matkusti Tukholmaan voimistelu- ja lääkintävoimistelukurseille. Palattuaan vuonna 1866 Helsinkiin hän osallistui synnytysopin kurseille. Tämän jälkeen hän palasi Tukholmaan. Siellä hän paransi anatomian tietojaan leikkelemällä juuri tätä varten ostamansa ruumiin.

Syksyllä vuonna 1870 hän pääsi Helsingin yliopistoon seuraamaan fysiologian luentoja. Seuraavana vuonna hän sai Venäjän tsaarin erikoisluvan opiskella lääketiedettä, vaikka

hüntä ei virallisesti päästetty yliopistoon. Vuonna 1871 hänestä tuli lääketieteen lisen-
siaatti ja hän sai rajoitetun lääkärin työluvan. Rajoitus koski hänen potilaitaan. Hän
sai hoitaa ainoastaan naisia ja lapsia eikä saanut koskaan lupaa harjoittaa rajoituksetta
lääkärin ammattia.

Valmistuttuaan lääkäriksi vuonna 1878 ensimmäisenä naisena Suomessa ja koko Skandi-
navialla hänelle annettiin stipendi, jonka avulla hän saattoi matkustaa ympäri Eurooppaa.
Seuraavaksi hän työskenteli Vaasassa ja vuodesta 1883 lähtien Helsingissä. Siellä hän
täytti juuri hänelle lahjoitusten avulla asetetun viran kaupungin gynekologina. Vuonna
1889 tämä virka muutettiin kaupungin lastenlääkärin ja gynekologin viraksi.

Rosina oli kiihkeä feministi, naisille tarkoitetun opetuksen puolesta taistelija ja lailliste-
tun prostituution vastustaja. Hän kuului Naisasialiike Unionin perustajiin. Tämä järjestö
toimi (ja toimii vieläkin, kääntäjän huomautus) naisten oikeuksien puolesta.

Vuonna 1906 Unioni esitti Suomen Valtiopäivillä kaksi vetoamusta. Ensimmäisessä vaadi-
taan sekä miehille että naisille yleistä äänioikeutta. Toisessa pyydetään poistamaan naiset
miesten holhouksesta, koska juuri tämä seikka oli suurin este suuresti halutun tasa-
arvoasian, naisten äänioikeuden kohdalla. Samana vuonna perustettiin Helsingissä komitea,
joka vaati yleistä äänioikeutta kaikille kansalaisille 21 ikävuodesta alkaen. Komiteoita pe-
rustettiin sitten ympäri maata ja tälle ajalle erikoista oli se, että kaikissa komiteoissa oli
mukana naisia erilaisista yhteiskuntaluokista ja piireistä, esimerkiksi ompelijoita.

Suomen Valtiopäivät antautui niin suuren toimintapaljouden edessä. Toukokuussa 1906
perustettiin lainmukainen yksikamarinen eduskunta. Samaan aikaan annettiin lain mu-
kaan yleinen äänioikeus kaikille kansalaisille 24 ikävuodesta lähtien. Tähän Suomen en-
simmäiseen eduskuntaan osallistui 19 naista, mm. Miina Sillanpää. Hän toimi 1926-1927
Suomen ensimmäisenä naispuolisena ministerinä.

Unioni painosti omassa maassaan myös kolmen asian korjaamista. Tuohon aikaan oli
aviomiehellä päätösvalta puolisonsa omaisuudesta, naiset eivät saaneet toimia valtion
palveluksessa, ja tytöt olivat vuoden 1734 mukaan jo 15-vuotiaina naimaikäisiä. Kesti
monta vuotta, ennen kuin nämä asiat saatiin muutettua.

Rosina pysyi naimattomana. Vaikka hän oli kaksitoista vuotta Alettaa vanhempi, hän
kuoli samana vuonna 1929. Hän oli kuollessaan 87-vuotias ja Aletta 75. On huomiota
herättävää, kuinka samankaltaisia näiden kahden innostuneen naisen elämänkaaret oli-
vat. Molemmat olivat kotoisin maaseudulta älymystöympäristöstä. Rosinan pormestari-
isällä oli luultavasti enemmän vaikutusvaltaa kuin Aletan kunnanlääkäri-isällä. Tuntuu
siltä, että Aletta joutui kokemaan enemmän alankomaalaisten miestenlobbin vastarintaa
kuin Rosina Suomessa. Siis vaikka Rosina oli kaksitoista vuotta Alettaa vanhempi, taisi
Suomi olla naisasiassa kehittyneempi kuin Alankomaat. Toisaalta, päinvastoin kuin Ro-
sina Aletta sai myös hoitaa miespuolisia potilaita. Kansainvälisessä mielessä on Aletan
nimi tunnetumpi mm. Carrie Chapman Cattiin pidetyn yhteydenpidon takia. Carrie Chap-
man Catt toimi vuosikausia Naisten Äänioikeuden Maailman Järjestön puheenjohtajana.
Järjestö perustettiin vuonna 1904 Berliinissä.

Arnold Pieterse

(Käännös: Eeva Kriek-Tuovinen)

Finse woning

Op Schouwen-Duiveland werden na de waternoodramp op 1 februari 1953, nu vijftig jaar geleden, heel veel geschenkwoningen gebouwd. De meeste zijn afkomstig uit Zweden, Noorwegen en Denemarken. Finland schonk 13 houten geprefabriceerde woningen, die allemaal in Nieuwe Tonge werden geplaatst. Bovendien is er een Fins huis dat in Dreischor is gebouwd. Dit huis is niet via de 'normale' hulplijn van het Nederlandse Rode Kruis binnengekomen, maar heeft een heel andere achtergrond.

Dreischor werd in de rampnacht totaal overstroomd en liefst 32 inwoners verloren het leven. Veel gebouwen en huizen waren onbewoonbaar geworden.

Halverwege maart 1953 ontving de gemeente Dreischor een brief van de gemeente Amsterdam. Onze hoofdstad heeft in de tijd vlak na de ramp erg veel gedaan voor Schouwen-Duiveland. In de brief ging het over een woning in bouwpakketvorm, die door de arbeiders van de fabriek van de firma August Eklöf in Borgå (AEB) zou worden geschonken. Borgå, in het Fins Porvoo, ligt in een deel van Finland waar veel Zweeds wordt gesproken. Het is één van de mooiste plaatsen van Finland, het ligt ongeveer 50 km ten oosten van Helsinki aan de Finse golf, en telt tegenwoordig ongeveer 45.000 inwoners.

De firma Eklöf was in de 20e eeuw één van de grootste ondernemers uit de streek. In 1864 startte de zevenentwintigjarige Fredrik August Eklöf een smederij, die onder zijn leiding uitgroeide tot een bedrijf met zeven vestigingen, waartoe zagerijen, een houthandel en een cellulosefabriek behoorden. Twee jaar voor zijn dood in 1912, werd het omgezet in een N.V. met 49 aandeelhouders. In 1966 verdween de naam Eklöf, want toen verkocht de familie het bedrijf aan Oy Tampella AB. Rond 1950 telde het bedrijf 710 arbeiders en 169 krachten op kantoor. Men hoorde daar van de afschuwelijke gebeurtenissen in zuidwest Nederland en zette spontaan een actie op touw.

Het initiatief ging waarschijnlijk uit van Nils Nordman, een voorman van Borgå Mekaniska Verkstad. Hij ontvouwde zijn plannen om binnen het bedrijf geld in te zamelen om zo hulp te bieden. Hoewel directeur Birger Eklöf in zijn hart dacht dat het vast geen haalbare kaart zou zijn, steunde hij het plan toch. En wat bleek? Het idee sloeg geweldig aan, iedereen gaf gul. Omgerekend gaf men gemiddeld 2,6 uurloon. In aanmerking genomen dat de doorsnee Fin het in die tijd vast niet beter had dan de dito Nederlander, was dit een heel goed resultaat. Waaruit zou de hulp bestaan? Ook daar hoefde niet lang over te worden nagedacht. De firma AEB had ook belangen in het bedrijf Puutalo Oy. Dit was een samenwerkingsverband tussen enige houthandelaren en timmerbedrijven, die geprefabriceerde houten woningen maakten, speciaal voor de markt in de Sovjet-Unie. In het magazijn van dit bedrijf was een compleet huis aanwezig, dat geschikt was voor dit doel.

Niet alleen de werknemers van AEB liepen warm voor het goede doel, heel de streek rond Borgå/Porvoo deed mee aan de inzameling. Gestimuleerd door de vele publiciteit die het plaatselijke nieuwsblad Borgåbladet aan de ramp gaf raakten de mensen doordrongen van de noodzaak tot hulp. Vooral de column die hoofdredacteur Helmer J. Wahlroos onder de schuilnaam 'Pontus' schreef, werd goed gelezen: "Wat kunnen wij doen voor de mensen die veel van hun geliefden en alle bezittingen hebben verloren?" Op 7 februari startte de hulpactie. Er werd een bankrekeningnummer geopend en de Lutherse kerk stelde haar verenigingsgebouw beschikbaar voor het inzamelen van goederen, waarover mevrouw Saga Hemmer de leiding kreeg. Onmiddellijk stroomden de giften binnen. De plattelandsvrouwenvereniging, zowel de afdeling in de stad als in de omliggende dorpen,

verzamelden beddengoed, babyuitzetten en geld. Runebergskören (genoemd naar Runeberg, een bekende Finse dichter, die o.a. de tekst voor het Finse volkslied schreef) organiseerde een concert. Het leverde 35.100 mark op. Een plaatselijk kerkkoor verhoogde het bedrag tot 37.450 mark. Ook werden er concerten gegeven in het Borgå lyceum, waarvan de rector de grote zaal belangeloos beschikbaar stelde. De schoolconciërge, A. Blom, doneerde zijn salaris van die avond.

Het "Porvoo Mieslaulajat", het mannenkoor van Porvoo gaf een concert in het grootste restaurant van de stad, wat 17.000 mark opbracht. Leraren en leerlingen van de Technische school en de volkshogeschool stelden pakketjes hulpgoederen samen. Kinderen schonken hun mooiste speelgoed en diverse mensen organiseerden een privé inzameling, die ten goede kwam aan Nederland.

De dorpen Tirmo, Renum, Ebbö en Kullo-Mickelsböle zamelden ook geld en goederen in. Op 14 februari meldde Borgåbladet dat de

actie werd afgesloten. Er waren 41 colliës met goederen van een hoge kwaliteit samengesteld, ter waarde van 900.000 Finse mark. Het saldo van de rekening bij de Nordiska Föreningsbanken, het zogenaamde 'trähuskontot' was gestegen tot 210.270 Finse mark. Uiteindelijk was op 3 maart de opbrengst 517.625 mark. Het grootste deel werd aan het houten huis gependeed, de rest werd in baar geld naar Nederland gestuurd. De Nederlandse ambassadeur werd op de hoogte gebracht. Voor het transport zorgde de scheepsmaatschappij FAA (Finska Angfartygs Aktiebolag) die toezegde het vervoer gratis te regelen.

Het huis dat aan Dreischor werd geschonken was van het type dat de naam droeg 'Eräjärvi' en het bevatte een hal, keuken, kamer en twee slaapkamers. In de huiskamer was plaats voor een kachel, dat zou voor Holland wel voldoende verwarming zijn. Een belangrijk vertrek ontbrak, het toilet. Dit was geen kwestie van vergeten, in Scandinavië komt het veel voor dat men vlak naast het huis een klein gebouwtje plaatst met daarin sauna, wc. en een schuurtje. Maar binnenshuis was er gelukkig plaats voor een toilet. Deze werd ingetekend en ook zou er een schuurtje bij worden gebouwd. In het pakket werd ook een aquarel ingesloten van de Finse schilder Frans Nyborg, waarschijnlijk een stadsgezicht op Borgå/Porvoo.

Men ging voortvarend te werk, al op 14 maart 1953 arriveerde het stoomschip "Virgo" van de maatschappij FAA in de Rotterdamse haven, met aan boord een bouw pakket van het houten huis. Maar het was nog veel te vroeg om het te kunnen plaatsen en het ging daar in opslag.

Als bouwperceel had men het terrein van het voormalig slot Windenburg op het oog. Dit perceel was op dat moment onbebouwd en was daarom heel geschikt. De raming van de kosten voor de fundering werd berekend op f 4.000,- voor de wc en riolering f 700,- en voor het schuurtje nog f 900,-.

De plaatsingskosten zouden worden betaald door de gemeente Amsterdam. Dreischor moest zelf een aannemer zoeken. Dat was niet moeilijk, want op het hele eiland kwamen de wederopbouwactiviteiten op gang en aannemers uit alle delen van het land kwamen in het rampgebied bouwen. Het bouwbedrijf Schutte en Oolhorst uit Ambt-Delden (Overijssel) was op dat moment bezig met de bouw van 8 duplexwoningen in Dreischor. Zij schreef in voor f 12.349,- waarbij inbegrepen een som van f 1.493,- extra kosten voor de huisvesting van de arbeidskrachten die allen van buiten de rampgebieden werden aangehouden. Het was inmiddels februari 1954 en het begon allemaal wat lang te duren volgens AEB en de gemeente Amsterdam. Zij vroegen hoe het met de bouw stond. De burgemeester van Dreischor, de heer A.H. Vermeulen, antwoordde "dat hij het betreurt dat het huis, waaraan wij zo dringend behoefte hebben, niet vlugger tot stand komt". De reden dat het zo lang duurde zal te maken hebben gehad met het feit dat de grond nog niet droog genoeg was. Of bestond 'bureaucratie' toen ook al? In april arriveerde het bouwpakket en begin mei was men volop bezig met de opbouw van de geschenkwooning. Echter niet op het terrein van Windenburg, maar aan de Stoofweg. Hoe men tot dit besluit is gekomen is onduidelijk, maar het lijkt er op dat men in de tussenliggende periode heeft bedacht om op die plaats de ambtswoning voor de burgemeester te bouwen.

De firma Eklöf toonde steeds belangstelling voor de vorderingen. Ze vroegen om foto's van de bouw, voor het personeelsblad. Op 10 mei werd al aan hun wens voldaan door hen een zestal afdrukjes te zenden, met daarbij de mededeling dat er meer zullen volgen als het huis klaar is. Op 25 juni 1954 bracht een afgevaardigde van de gemeente Amsterdam een bezoek aan Schouwen-Duiveland en bekeek de vorderingen. Alleen het schilderwerk moest nog worden uitgevoerd. Als het huis bewoond is wil hij graag onmiddellijk foto's en een verslag hebben voor het personeelsblad van de fabriek in Finland.

Eind juli is de woning betrokken door het gezin van gemeentewerkman L.C. Van der Linde, bestaande uit drie personen. Hun woning aan het 'Papenblok' (zijstraatje van de Welleweg) was totaal verwoest. Het grootste deel van de tussenliggende tijd woonden ze in het voormalig gasthuis van Dreischor. Vol spanning keken ze uit naar hun nieuwe huis. Toen het pakket arriveerde waren ze present. De bouw van de woning konden ze bijna vanuit hun woonplek volgen. Ze waren verrukt over hun kleine paleisje. De aquarel van Borgå/Porvoo hebben ze echter nooit gezien.

Dreischor stuurde als dank een Delftsblauw bord, met daarop het gemeentewapen en de Zweedse vertaling van de tekst: "Dreischor dankt iedereen voor hulp watersnood 1-2-1953". Het bord is spoorloos tot nu toe, maar de Finse woning in Dreischor staat er nog en wordt nog steeds met plezier bewoond. Aan de achterzijde is het uitgebouwd, maar de voor en zijkant lijken nog heel oorspronkelijk.

Zeg maar gerust dat het pand Stoofweg 4 in Dreischor uniek is in de wereld!

Betty Blickman-Ruiterkamp

(Bronnen: Notulen gemeente Dreischor 1947-1960; Archief gemeente Dreischor doos 44, map Finse woning, met bouwtekening; Artikelen uit het personeelsblad van de firma AEB. Dank aan: Benita Dubelaar-Bjorkuit Nieuwerkerk, Björn Hamström uit Emsalö en Sune Portin, hoofdredacteur van Borgåbladet, en mevrouw H. van der Linde uit Rijswijk voor de verstrekte inlichtingen.)

Suomalainen talo

Sen jälkeen kun Schouwen-Duiveland 50 vuotta sitten, 1. helmikuuta 1953, oli jäänyt tulvien alle rakennettiin sinne suuri määrä lahjoituksina saatuja asuntoja. Ne olivat enimmäkseen peräisin Ruotsista, Norjasta ja Tanskasta. Suomi lahjoitti 13 tehdasvalmisteista puutaloa, jotka kaikki pystytettiin Nieuwe Tongeniin. Niiden lisäksi rakennettiin Dreischoriin yksi suomalainen talo. Viimeksi mainittu talo ei saapunut maahan 'normaalin' kanavan, eli Alankomaiden Punaisen Ristin verkoston kautta, vaan sillä on aivan toisenlainen tausta.

Dreischor joutui tulvayönä täydellisesti veden valtaan, minkä seurauksena 32 kylän asukasta menetti henkensä. Monet rakennuksista ja kodeista olivat tulvan jälkeen asumiskelvottomia.

Maaliskuun puolessa välissä vuonna 1953 Dreischorin kunta sai kirjeen Amsterdamin kaupungilta. Pääkaupunkimme auttoi Schouwen-Duivelandia monella tavalla heti katastrofin jälkeen. Kirje koski elementtitaloa, jonka lahjoittaisivat Porvoossa sijaitsevan August Eklöf-nimisen yrityksen (AEB) tehtaan työntekijät. Borgå, tai suomeksi Porvo, sijaitsee sellaisessa osassa Suomea, jossa pääasiallisesti puhutaan ruotsia. Kaupunki on eräs Suomen kauneimpia ja sijaitsee Suomenlahden rannalla noin 50 km Helsingistä itään. Sen asukasluku on nykyään noin 45.000.

Eklöfin yhtiö oli 1900-luvulla yksi seudun suurimpia yrityksiä. Vuonna 1864 perusti Fredrik August Eklöf, joka siihen aikaan oli 27 vuotta vanha, sepän pajan. Toiminta kasvoi hänen johtamanaan yritykseksi, jolla oli seitsemän toimipaikkaa, joihin kuului sahoja, puutavaraliike ja selluloosatehdas. Kaksi vuotta ennen hänen kuolemaansa vuonna 1912 tehtiin yrityksestä osakeyhtiö, johon kuului 49 osakkeenomistajaa. Vuonna 1966 katosi nimi Eklöf, sillä perhe myi yrityksen Oy Tampella AB:lle. Vuoden 1950 tienoilla yrityksessä työskenteli 710 tehdastyöntekijää ja 169 toimistotyöntekijää. Kun tehtaan työntekijät saivat tietää Alankomaiden lounaisosaa kohdanneesta katastrofista, he ryhtyivät oma-aloitteisesti toimintaan ihmisten auttamiseksi.

Aloitteen tekijänä oli ilmeisesti Nils Nordman, joka toimi työnjohtajana Borgå Mekaniska Verkstadilla. Hän esitti suunnitelmansa kerätä yrityksen työntekijöiden kesken rahaa, jolla voitaisiin avustaa hätää kärsiviä. Vaikka yrityksen johtaja Birger Eklöf ei varmasti tosissaan uskonut hankkeen onnistuvan, hän antoi tukensa suunnitelmalle. Mutta miten kävi? Kaikki kannattivat suunnitelmaa ja antoivat avokätisesti rahaa keräykseen. Työntekijöiden voidaan laskea antaneen keskimäärin 2,6:tta tuntipalkkaa vastaavan summan. Ottaen huomioon, etteivät keskivertosuomalaisen tulot siihen aikaan olleet sen paremmat kuin keskivertoalankomaalaisenkaan, on tulos todella huomattava. Missä muodossa apua sitten tarjottaisiin? Tätäkään ei tarvinnut kauan pohtia. AEB:llä oli myös osuus yrityksessä nimeltä Puutalo Oy. Eräät puutavarakauppiat ja puuseppälalan yritykset harjoittivat sen puitteissa yhteistyötä valmistamalla puisia elementtitaloja erityisesti Neuvostoliiton markkinoita varten. Yrityksellä oli varastossaan tarkoitukseen sopiva valmis talo.

Rahankeräyksestä innostuivat AEB:n työntekijöiden lisäksi myös koko Borgå/Porvoon alueen asukkaat. Katastrofin paikallisessa sanomalehdessä Borgåbladetissä saama suuri huomio sai ihmiset entistä enemmän vakuuttuneiksi avun tärkeydestä. Erityisesti päätoimittaja Helmer J. Wahlroosin nimimerkillä 'Pontus' kirjoittama palsta oli ahkeaan luettu: "Mitä voimme tehdä auttaaksemme niitä ihmisiä, jotka ovat menettäneet monia läheisiään sekä kaiken omaisuutensa?" Avustusoperaatio käynnistyi 7. helmikuuta.

Rahankeräystä varten avattiin oma pankkitili, ja luterilainen kirkko antoi kerhorakennuksensa käytettäväksi tavaroiden keräykseen, jota johti Saga Hemmer. Lahjoituksia alkoi saapua välittömästi. Marttayhdistyksen kaupungissa, samoin kuin ympäröivissä kylissä toimivat jaostot keräsivät vuodevaatteita, vauvatarvikkeita ja rahaa. Runebergin kuoro (joka oli saanut nimensä kuuluisan suomalaisen runoilijan Runebergin mukaan, jonka käsiälää mm. Suomen kansallislaulun sanat ovat) järjesti konsertin. Sen avulla kerättiin 35.100 markkaa. Paikallinen kirkkokuoro nosti summan 37.450 markkaan. Konsertteja järjestettiin myös Porvoon lyseossa, jonka juhlasalia koulun rehtori antoi vapaasti käyttää. Koulun vahtimestari A. Blom lahjoitti illalla ansaitsemansa palkan keräykseen.

Porvoon mieskuoro "Porvoon Mieslaulajat" piti konsertin kaupungin suurimmassa ravintolassa, minkä tuotto oli 17.000 markkaa. Teknisen opiston sekä kansan korkeakoulun opettajat ja oppilaat kokosivat avustustarvikkeita sisältäviä paketteja. Lapset lahjoittivat keräykseen hienoimmat lelunsa ja monet ihmiset järjestivät yksityisesti keräyksiä, joiden tuotto tuli Alankomaiden hyväksi.

Myös sellaisissa kylissä kuin Tirmo, Renum, Ebbo ja Kullo-Mickelsböle kerättiin rahaa ja tavaroita. Borgåbladetissa ilmoitettiin 14. helmikuuta, että kampanja aiottiin päättää. Keräyksen tuotto oli 41 kollia korkealaatuista tavaraa arvoltaan 900.000 Suomen markkaa. Nordiska Föreningsbankenin tilin, ns. puutalotilin, saldo oli kohonnut 210 270 Suomen markkaan. Keräyksen kokonaistuotto oli 3. maaliskuuta 517.625 markkaa. Suurin osa rahoista käytettiin puutaloon ja loput lähetettiin käteisvaroina Alankomaihin. Asiasta ilmoitettiin Alankomaiden suurlähetystölle. Kuljetuksesta huolehti ilmaiseksi laivayhtiö nimeltä FAA (Finska Angfartygs Aktiebolag).

Talo, joka lahjoitettiin Dreischoriin, oli tyyppiä 'Erjärvi'. Siihen kuului eteinen, keittiö, olohuone ja kaksi makuuhuonetta. Olohuoneessa oli paikka lämmityslaitteelle, mikä riittäisi Hollannissa lämmitykseksi. Eräs tärkeä tila puuttui, nimittäin käymälä. Tilaa ei oltu rakennuksesta unohtettu, vaan Skandinavian maissa on yleistä, että talon läheisyydessä on pieni rakennus, jossa sauna, wc ja varastotila sijaitsevat. Talon sisällä oli onneksi tilaa käymälälle. Tämä lisäys tehtiin piirroksiin ja samoin rakennettaisiin vielä varastorakennus. Pakettiin lisättiin myös suomalaisen taiteilijan Frans Nyborgin vesivärimaalaukseen, joka luultavasti oli kaupunkikuva Porvoosta.

Toimiin ryhdyttiin tarmokkaasti ja jo 14. maaliskuuta 1953 FAA-yhtiön höyryalus 'Virgo' saapui Rotterdamin satamaan mukanaan puisen valmistalon paketti. Oli kuitenkin vielä aivan liian varhaista pystyttää se paikoilleen, joten se laitettiin siellä ensin varastoon.

Rakennuspaikaksi oli suunniteltu aikaisempaa Windenburgin linnan aluetta. Maapalstalla ei sillä hetkellä ollut rakennuksia, joten se sopi erinomaisesti tarkoitukseen. Rakennuksen perustuksen kustannusarvioksi saatiin f 4.000,-, wc:n ja viemäritöiden osalta arvio oli f 700,- ja varastorakennuksen f 900,-.

Amsterdamin kaupunki maksaisi talon pystyttämisestä koituvat kustannukset. Dreischorin oli itse etsittävä urakoitsija. Se ei ollut vaikeaa, koska uudelleen rakentaminen käynnistyi ympäri saarta ja joka puolelta maata saapui urakoitsijoita rakennustöihin katastrofialueelle. Rakennusalan yritys Schutte ja Oolhorst Ambt-Deldenistä (Overijsselistä) oli sillä hetkellä Dreischorissa rakentamassa 8 duplexasuntoa. Heidän tarjoukseensa f 12.349,- sisältyi f 1.493,- kattamaan ne ylimääräiset kulut, jotka aiheutuisivat kokonaisuudessaan tulva-alueen ulkopuolelta hankitun työvoiman majoittamisesta alueelle. Elettiin jo helmikuuta 1954 ja AEB:n ja Amsterdamin kaupungin mielestä aikaa oli jo turhan paljon vierähtänyt. Niiden talolta tiedusteltiin, missä vaiheessa rakennustyöt olivat. Dreischorin pormestari A.H. Vermeulen vastasi, että "oli hänen mielestään valittavaa, ettei taloa joka tulisi niin kovaan tarpeeseen, voitu nopeammin rakentaa". Syy

rakennustyön viivästyminen lienee ollut se seikka, ettei maaperä ollut vielä tarpeeksi kuiva. Vai oliko silloinkin jo byrokratiaa? Talopaketti saapui huhtikuussa ja toukokuun alussa olivat lahjoitetun rakennuksen pystytystyöt jo täydessä käynnissä. Paikka, johon se rakennettiin, ei kuitenkaan ollut Windenburg vaan sijaitsi Stoofwegillä. Ei ole selvää, miksi tähän ratkaisuun päädyttiin, mutta näyttää siltä, että suunnitelmat olivatkin ajan kuluessa muuttuneet ja paikalle olikin päätetty rakentaa pormestarin virka-asunto

Eklöfin yhtiötä kiinnosti myös tietää, miten rakennustyöt edistyivät. He pysyivät kuvia rakennustyömaalta henkilöstölehteen varten. Heidän toiveensa toteutettiin jo 10. toukokuuta lähetyksellä, jossa oli kuutisen kuvaa sekä ilmoitus siitä, että lisää olisi tulossa, kun rakennus oli saatu valmiiksi. Amsterdamin kaupungin edustaja vieraili Schouwen-Duivelandissa 25. kesäkuuta 1954 nähdäkseen missä pisteessä työt olivat. Vain maalaustyöt enää puuttuivat. Heti kun talo olisi asuttu, hän halusi siitä kuvia ja selostuksen lähetettäväksi tehtaan henkilöstölehteen Suomeen.

Heinäkuun lopulla taloon asettui asumaan kunnan työntekijän L.C. Van der Lindenin kolmihenkinen perhe. Heidän asuntonsa 'Papenblokilla' (Wellewegin sivukatu) oli täysin tuhoutunut. Suurimman osan talon valmistumista edeltävää aikaa he asuivat Dreischorin aikaisemmassa vieraskodissa. He odottivat jännityksellä uutta kotiaan. He olivat paikalla talopaketin saapuessa. Talon rakentamista he pystyivät seuraamaan lähes asunnostaan käsin. He olivat haltioissaan pienestä palatsistaan. Porvoosta tehtyä vesivärimaalausta he eivät kuitenkaan koskaan nähneet.

Dreischor lähetti kiitokseksi Delftin sinivalkoposliinista tehdyn lautasen, jossa oli kunnan vaakuna sekä ruotsinkielinen käännös tekstistä: "Dreischor kiittää kaikkia avusta tuhoutuvan 1-2-1953 vuoksi". Lautasen olinpaikasta ei tällä hetkellä ole tietoa, mutta Dreischorissa on vieläkin suomalainen talo, jossa ihmiset edelleen mielellään asuvat. Talon takaosaa on laajennettu, mutta sen etu- ja sivuosat näyttävät olevan vielä alkuperäisessä kunnossa.

Voimme varmasti todeta, että Dreischorissa sijaitseva kiinteistö Stoofweg 4 on ainutlaatuinen maailmassa!

Betty Blikman-Ruiterkamp

(Käännös: Tiina van Leeuwen)

(Lähteet: Dreischorin kunnan pöytäkirjat 1947-1960; Dreischorin kunnan arkisto laatikko 44, suomalaisen asunnon kartta rakennuspiirustuksineen; AEB-yhtiön henkilöstölehden artikkelia. Kiitokset seuraaville henkilöille: Benita Dubelaar-Bjorkuit Nieuwerkerk, Björn Hamström Emsalöstä ja Sune Portin, Borgåbladetin päätoimittaja, ja rouva H. van der Linde Rijswijkistä heidän antamistaan tiedoista.)

Vappu feest op zaterdag 26 april 2003

Het lukt ons iedere keer weer om een leuke locatie te vinden voor ons traditionele Vappu feest. En de belangstelling ieder jaar bewijst ons dat u de zelfde mening bent toegedaan!

Dit keer vieren we ons Vappu-feest in de omgeving van Hilversum, om precies te zijn, in Kortenhoef, om precies te zijn, in Restaurant "De Nieuwe Zuwe" <http://www.nieuwe-zuwe.nl/>. Kortenhoef ligt aan de Loosdrechtse plassen, dus aan water geen gebrek! Maar: dit jaar geen passieve rondvaart! U mag u zelf, voorafgaand aan de uitgebreide barbecue, inspanssen in één van de sloepen die wij voor u hebben gereserveerd.

De aanvang van het Vappu feest is rond 16.00 uur, tot circa 17.30 uur kunt u gebruik maken van de sloepen. Vanaf 17.30 uur verwelkomen wij u met een traditionele Sima. De barbecue begint om 18.00 uur en bestaat uit verschillende vlees- en visgerechten, (rauwkost)salades, sauzen en stokbrood. Als dessert is er ijstaart, met als passende afsluiter een kopje koffie.

De kosten voor het glaasje sima, het buffet én de georganiseerde activiteiten bedragen dit jaar € 22,- per persoon Voor kinderen van 0-2 jaar gratis. Kinderen van 2-11 betalen € 11,-. Meldt u een eventueel dieet eventueel aan het secretariaat, dan kunnen wij dat doorgeven aan het restaurant.

De drankjes die u die avond consumeert zijn voor eigen rekening. Uiteraard ontbreekt ook dit jaar weer de loterij niet, en zullen er voldoende prijzen zijn te verdelen zodat bijna iedereen wel met iets leuks naar huis gaat. De hoofdprijs houden wij nog even geheim.

Of het helemaal zal lukken is bij het ter perse gaan van dit nummer nog niet helemaal zeker, maar wij zijn bezig om de Finse 'troubadour' Kati Pellinen te contracteren om de avond muzikaal op te luisteren <http://www.trubaduuri.net/>. Kati is voor een aantal optredens in België, op doorreis van Ierland naar Finland. Op haar website kunt u een voorproefje nemen van haar muziekgenre, Ierse ballads. Maar voor ons zal ze ook in het Fins zingen, *als alles lukt!* Zo niet, dan zullen we ook dit jaar putten uit de enorme collecties Finse CD's die bij veel van onze leden in de kast staan. Wij verwachten dat wij tot ongeveer 22.00 uur een gezellig feest kunnen vieren.

U bent van harte welkom en vergeet niet uw Ylioppilaslakki mee te nemen!

Geef u zich zo spoedig mogelijk op, maar wel vóór 15 april 2003 telefonisch op bij het secretariaat 010-473.44.08 (Mervi Leveelahti). U krijgt dan een acceptgiro toegestuurd. Het adres van Restaurant 'De Nieuwe Zuwe' is Zuwe 20, 1241 NC Kortenhoef, telefoon 035-656.33.63.

Routebeschrijving: U vindt het restaurant aan de Vreelandseweg (N201). Dit is de provinciale weg tussen de A2/E35 (afslag Vinkenveen) en Hilversum. Komende vanaf de A2 kruist u het Amsterdam-Rijnkanaal en de Vecht. Na de brug over de vecht ziet u aan de rechterzijde de plas de Wijde Blick. De N201 voert u langs de oevers van dit water tot u aan het eind van deze oevers de afslag ziet naar jachthaven "De Nieuwe Zuwe". In deze jachthaven bevindt zich het restaurant. Komende vanaf Hilversum neemt u op de N201 de afslag Jachthavens Zuid en volgt u de parallelweg van de N201. Na een paar honderd meter ziet u jachthaven "De Nieuwe Zuwe". U kunt op het jachthaventerrein uw auto parkeren.

Vappujuhlat lauantaina 26.4.2003

Onnistumme joka vuosi löytämään mukavan paikan perinteistä Vapunviettoa varten. Ja Vappujuhlia kohtaan osoittamanne kiinnostus osoittaa, että olette kanssamme samaa mieltä!

Tänä vuonna vietämme Vappua lähellä Hilversum'ia, tarkemmin sanottuna, Kortenhoef'issa, ravintola "De Nieuwe Zuwe'ssa" <http://www.nieuwe-zuwe.nl/>. Kortenhoef sijaitsee Loosdrecht'in vesien äärellä, joten vedestä ei ole puutetta. Muuten: tänä vuonna ohjelmassa ei olekaan passiivista veneajelua, vaan ennen runsasta grilli-ateriaa, on mahdollisuus päästä itse ohjaamaan teille varattuja veneitä (sloop).

Vappujuhlat alkavat kello 16.00 veneajelulla, joka kestää n. kello 17.30 asti. Kello 17.30 toivotamme teidät tervetulleiksi tarjoamalla lasillisen perinteistä Simaa. Grillaaminen alkaa kello 18.00 ja tarjolla on lihaa ja kalaa, erilaisia salaatteja kastikkeineen sekä pantonkia. Jälkiruokana on jäätelökakkua sekä lopuksi vielä kahvi.

Hinta kaikelle yllämainitulle on 22.- euroa hengeltä, lapset 2–11 vuotiaat maksavat 11.- euroa ja alle 2 vuotiaat ilmaiseksi. Ilmoittakaa mahdollisesta dieetistä sihteerille niin voimme esittää toivomuksenne erityisestä dieetistä eteenpäin kokeille. Illan juomat ovat omaan laskuun. Tänäkin vuonna on arpajaiset ja paljon palkintoja, että melkein jokaiselle riittää jotakin kotiin viemiseksi. Pääpalkinto on vielä salaisuus.

Aviisin painoon mennessä ei ollut aivan varmaa, onnistummeko saamaan suomalaisen trubaduurin, Kati Pellisen, iltaamme viihdyttämään <http://www.trubaduuri.net/>. Kati esiintyy Vapun tienoilla Belgiassa ja paluumatkalla Irlannista Suomeen voisi poiketa vielä Hollannissakin. Hänen musiikkityylinsä on irlantilaiset balladit kts Katin website, mutta meille hän laulaisi myös suomeksi, *jos kaikki sujuu toivomustemme mukaan*. Muussa tapauksessa soitamme taas suomalaisia CD:eitä, joita jäsenillämme on suuret määrät kaapeissaan! Mukava ilta päättyy n. kello 22.00.

Sydämellisesti tervetuloa ja ottakaa Ylioppilaslakit mukaani!

Ilmoittautukaa mahdollisimman nopeasti, viimeistään 15.04.2003 mennessä puhelimitse Yhdistyksen sihteerille Mervi Leveelahdelle 010–473.44.08. Maksua varten teille lähetetään pakkisiirtolomake.

Ravintolan osoite on "De Nieuwe Zuwe", Zuwe 20, 1241 NC Kortenhoef, 035–656.33.63.

Ajo-ohjeet: Ravintola sijaitsee Vreelandseweg'in (N201) varrella. Tämä on maantie A2/E35 ja Hilversum'in välillä (ulosajo Vinkeveen). A2 suunnasta tultaessa ylitätte Amsterdam-Rijnkanaal'in ja Vecht'in. Vecht'in ylittävän sillan jälkeen näette oikealla Wijde Blick -järven. Seuraatte järvenrantatietä N201 niin pitkälle, että näette ulosajotien pursisatamaan "De Nieuwe Zuwe". Pursisatamasta löydätte ravintolan. Hilversum'ista päin saapuvat, N201-tiellä, ulosajo Jachthaven Zuid ja suraatte N201 -tien kanssa yhdensuutaista tietä. Parisataa metriä ajettuanne näette pursisataman "De Nieuwe Zuwe". Autoille on paikoitustilaa pursisataman alueella.

...advertentie...

Belangrijke adressen – Tärkeitä osoitteita

In Nederland – Alankomaissa:

Ambassade van Finland – Suomen suurlähetystö
Groot Hertoginnelaan 16
2517 EG Den Haag
☎ 070–346.97.54

Finse Zeemanskerk – Suomen Merimieskirkko
's-Gravendijkwal 64
3014 EG Rotterdam
☎ 010–436.61.64
🌐 <http://www.finsekerk.com/>

Suomi-Seura r.y.
Secretariaat: Maire Muller-Rönkkö ✉ speco.muller@wxs.nl
Noorderdreef 196, 2152 AC Nieuw-Vennep
☎ 0252–67.34.44
📠 0252–62.04.83
🌐 <http://www.suomi-seura.fi/>

Finse Zaterdagsschool – Suomalainen Lauantaikoulu

Plaats – Paikka:
Suomen Merimieskirkko
's-Gravendijksewal 64
3014 EG Rotterdam
☎ 010–436.61.64

Informatie – Tiedustelut:
Sinikka Holm–Autere
✉ fundall@wxs.nl
Oude Rijksweg 54–56, 4411 SG Rilland
☎ 0113–55.60.11

Finse school - Suomikoulu

Plaats – Paikka:
The American School of The Hague
Rijksstraatweg 200
2241 BX Wassenaar

Informatie – Tiedustelut:
Marja-Liisa Iivanainen-Pecko
✉ m.pecko@wanadoo.nl
☎ 020–639.22.98, 📞 06–26.42.65 82
🌐 <http://www.suomi-koulu.nl/>

In Finland – Suomessa:

Nederlandse Ambassade – Alankomaiden suurlähetystö
Pobox 886, 00101 Helsinki
Eteläesplanadi 24A, 00130 Helsinki
☎ +358–9–66.17.37
📠 +358–9–65.47.34

Nederlandse Vereniging in Finland
Secretariaat: Michiel Visser
Mankkaantie 7 A 2, FIN-02180 Espoo
☎ +358–50–531.81.58
✉ nedver@kolumbus.fi
🌐 <http://www.kolumbus.fi/nedver/>

Colofon

De Vereniging Nederland–Finland werd opgericht in het jaar 1923. **Aviisi** is het officiële kontaktorgaan van de Vereniging en verschijnt halverwege de oneven maanden, behalve in de maand juli. Leden van de Vereniging ontvangen **Aviisi** gratis. Naast het verenigingblad beschikt de Vereniging ook over een eigen homepage met actuele informatie omtrent evenementen, een agenda van Finse activiteiten, algemene informatie, een online versie van **Aviisi** etc.

Ledenadministratie,
advertenties &
secretariaat

Mervi Leveelahti-Harte ✉ vnf@xs4all.nl
Dirk Gerhardtstraat 34
3119 BT Schiedam
☎ 010–473.44.08
☎ 010–473.36.08

Eindredactie Aviisi:

Minna Rätty ✉ s.ruhe@tip.nl
Mezquitalaan 59, 1064 NS Amsterdam
☎ 020–610.38.63
Arnold Pieterse ✉ arnoldhp@planet.nl
Wilsonstraat 83, 2131 PM Hoofddorp
☎ 023–561.74.83

Redactie & opmaak Aviisi:

Joop Susan ✉ jgsusan@xs4all.nl
☎ 079–343.41.94
🌐 <http://www.xs4all.nl/~vnf/aviisi/>
Hugo Benne ✉ hbenne@freeler.nl
Joop Susan ✉ jgsusan@xs4all.nl
🌐 <http://www.xs4all.nl/~vnf/>

Homepage VNF:

Eindverantwoording:

Drukwerk:

Oplage:

Jaargang:

Jaar:

Nummer:

ISSN:

Het bestuur
Drukkerij CombiWerk, Delft
800
12
2003
2
1566–8452

Het bestuur van de Vereniging Nederland–Finland:

Voorzitter:

Vice-voorzitter:

Penningmeester:

Secretaris:

Leden:

Irma Schoemakers-Salkinoja, ☎ 070–346.73.62
Arnold Pieterse
Harmen Strikwerda, ☎ 033–432.13.24
Reknr: 54.92.86.705, Verg Nederland Finland, Leusden
Sandra Buskens
Anja Guldemonnd-Rautjärvi
Pirkko van Bruggen-Hämäläinen

Kopij voor **Aviisi** 2003–3 dient uiterlijk op 29 maart 2003 in het bezit van het secretariaat van de Vereniging te zijn. Het kan op diskette of per e-mail aan het secretariaat ✉ vnf@xs4all.nl gezonden worden. Kopij kan worden aangeleverd in één van de volgende bestandsformaten: ASCII tekst, Wordperfect, Microsoft Word of RTF.

